

PEŠIMISTIČNI REALIZEM*** KAJ SE

VESELO 1984

SOCIALIZEM, TEORIJA, KI SE JE POJAVILA V ZGODNJEM DEVETNAJSTEM STOLETJU IN JE BILA ZADNJI ČLEN V MIŠELNI VERIGI, KI SEGA TJA DO SUŽENJSKIH
OROV V ANTIKI, JE BILA ŠE GLOBOKO POD VPLIVOM UTOPIZMA PRETEKLIH DOB. TODA V VSAKI VARIANTI SOCIALIZMA, KI SE JE POJAVILA OD PRIBLIŽNO
TA 1900 DALJE, SO MIŠEL, DA NAJ BI POVSOD ZAVLADALA SVOBODA IN ENAKOST, BOLJ IN BOLJ ODKRITO OPUŠČALI. NOVA GIBANJA, KI SO SE POJAVILA SREDI
GA STOLETJA, ANGSOC V OCEANIJI, NEOBOLJŠEVIZEM V EVRAZIJI, ČAŠČENJE SMRTI, KOT GA OBIČAJNO IMENUJEMO, V EASTAZIJI, SO SI ZAVESTNO PO-
VILA ZA CILJ OVEKOVEČITI NESVOBODO IN NEENAKOST. TA NOVA GIBANJA SO SE VEDA ZRASLA IZ STARIH IN SO TEŽILA K TEMU, DA ODRŽIJO NJHOVA
ARA IMENA IN SE SPOGLEDUJEJO Z NJIHOVIMI IDEOLOGIAMI. TODA NAMEN VSEH TEH GIBANJ JE BIL USTAVITI NAPREDEK IN ZAMRZNITI ZGODOVINO V
KEM IZBRANEM TRENUTKU. ZNANI ZAMAH NIHALA SE JE IMEL IZVRŠITI SE ENKRAT IN SE POTEM USTAVITI. KOT PONAVALI NAJ BI VISOKE PREPODILI
EDNJI: TODA TOKRAT NAJ BI BILI VISOKI Z ZAVESTNO STRATEGIJO ZMOŽNI ODRŽATI SVOJ POLOŽAJ ZA STALNO.

E.A. BLAIR
(t.j. G. ORWEL)

TRIBUNA

DOGAJA KO PRIDE NA OBISK KMALI BARBARI KAR CELA ČREDA

AKTUALNOSTI

Tribuna, časopis, revija ali občasnik

Dilema, ali naj ima Tribuna značaj »student-skega časopisa« ali morebiti revije, je vseskozi prisotna. Kljub temu, da je Tribuna (uradno) štiri-najstodnevnik, je ob rednem izhajanju mogoča rela-tivna aktualnost prispevkov. Že v konceptu Tri-bune za leto 1975/76 je zapisano, da je »informativno politični časopis« in malo naprej, da je »z ustanovitvijo Časopisa za kritiko znanosti, domišljijo in novo antropologijo (sedaj samo Časopis za kritiko znanosti, op. T. G.) bil Tribuni odvzet del bremena, kar se tiče objavljanja teorije«. Danes je potreba po tem še toliko manjša, saj Časopis v novi obliki izhaja vsak mesec.

Vendar pa se je uredništvo šele v letu 82/83 v večji meri usmerilo k objavljanju krajših in aktualnejših tekstov in novinarskih zvrsti kot so reportaža, komentar ipd. Taka usmeritev se je kmalu po-kazala kot pravilna, saj se je zanimanje študentov in tudi širše javnosti za Tribuno naglo povečalo. Nekateri to povezujejo zgolj z nadihom eksotično-sti, ki ga je časopis dobil po dveh zaplembah, ven-dar pa to le v manjši meri ustreza realnemu stanju. Dejstvo je namreč, da so šle številke 3/4, 5/6, 7/8, ter 9/10, ki so izšle pred prvo »preprevodjo razširja-nja«, prav tako dobro, nekatere tudi bolje, v pro-met kot spomladanske, v tem času pa je evidentno tudi precejšnje povečanje števila naročnikov. Žal pa je bila Tribuna z novim letom postavljena v po-zicijo, y kateri je bila na začetku navedena dilema

Orwellova poslanica

P.S.: V knjižnici Kondor je izšel nov prevod Orwe-lovega »1984«. Vsled visoke cene in zmanjšane kupne moči študentske raje Tribuna posreduje po-glavitne teze

- s9: Nič ni protizakonito, saj ni nobenih zakonov več.
- s28: Trenutni sovražnik je vedno absolutno zlo.
- s53: Edino raja bi lahko kdaj razvila silo, ki bi uničila Partijo.
- s53: Partije od znotraj ni mogoče strmolglati.
- s 54: Ni zaželjeno, da bi imela raja močna poli-tična čustva, dovolj je primitivni patriotizem.
- s55: Raja in živali so svobodne.
- s60: Preteklost ne le, da se je spremenila, ampak se spreminja neprestano
- s61: Zdrava pamet je krivoverstvo.
- s77: Življenje je boj proti zobobolu.
- s94: Orgazem je politično dejanje.
- s99: Aksioma partijskega seksualnega puritani-zma:
- spolni nagon ustvarja svet, ki je nedosegljiv nadzorstvu Partije
- spolna nezadovoljenost povzroča histerijo, ki jo je moč preoblikovati v vojno mrzlico in obože-vanje voditeljev
- s105: Ničesar ni, kar bi te svinje ne imele.
- s112: V resničnosti ni pobegov.
- s112: Pljuča vedno znova vdihnjejo, dokler je še na voljo zrak.
- s113: Razlika med lažjo in resnico ni pomembna.
- s114: Zgodovina se je ustavila. Nič ne obstoja več, razen nekdanje sedanjosti, v kateri ima Par-tija zmeraj prav.
- s121: Nagibi in čustva nimajo nobene cene, de-janje brez učinka je brez pomena.
- s140: Bistveni akt vojne je uničevanje.
- s140: Hierarhija temelji na revščini in nevedno-sti
- s140: Važna je morala, ne stališče množic.
- s140: Tudi najbolj otipljiva dejstva je moč zani-kat ali omalovaževati,

CD postaja središče proletarske kulture

Pred nedavnim smo imeli priložnost brati obeta-joče izjave tov. M. Rotovnik, ki so objubljale od-prtost Cankarjevega doma. Da te besede niso bile gola agitacija dnevnih politično-finančnih potreb slovenske kulturne katedrale, postaja v zadnjem času vse bolj jasno.

Posvečena vrata so se namreč široko odprla množicam iz najoddaljenejših krajev slovenske de-žele. Delovni človek in občan se je imel, utrujen od vsakdanjih stabilizacijskih prizadevanj, priložnost seznaniti z vrhunsko glasbeno ustvarjalnostjo: za nepomembno vsoto je lahko od blizu občudoval

povsem brezpredmetna. Ni šlo samo za zaplembe, temveč predvsem za globalen odnos tako imeno-vane širše družbene skupnosti do mladinskega pe-riodičnega tiska, v sklopu katerega ima Tribuna prav posebno (negativno?) mesto.

V nadaljevanju se sklicujem na članek, ki je v Delu izšel 5. oktobra letos (na drugi strani). Tekst poroča o seji predsedstva RK SZDL (torej pred-stavnikov najširših ljudskih množic) in večji del je posvečen mladinski periodiki. Že prvi stavek, da je »mladinski tisk kljub zaostrenim gospodarskim razmeram doslej izhajal neokrnjen« je bedna laž — k temu, kako je spomladi izhajala Tribuna, se bom še vrnil. Bolj zanimivo je mnenje predsedstva o kako-vosti posameznih publikacij. Kot kvalitietne so na-vedene Ciciban, Pionir in Kurirček, »nekoliko manj všečne (pa) šo ocene o Mladini, Tribuni in Katedri«. Ob tej primerjavi (ob kateri se komu lahko zvrsti v glavi), se mi zdi nujno razčistiti neka-tere osnovne pojme. Najprej je treba sploh defini-rati, kaj je »mladinski tisk« ; publikacije, ki so ozna-čene kot kvalitietne so namreč namenjene bralcem, ki so »mladi« samo v biološkem smislu, nikakor pa ne spadajo v sociološko kategorijo »mladinca« .

To je pri nas tudi formalno potrjeno, saj se niso člani mladinske DPO — ZSMS. Nadalje, to so ča-sopisi, ki jih pišejo odrasli za otroke in so njim tudi izključno namenjeni. »Manj všečni« pa so časopisi, ki jih v glavnem oblikujejo mladinci sami, berejo pa

jih tudi ne — mladinci in ne — študentje. Stališče »širše družbene skupnosti« je torej, da je dobro, kar odrasli pišejo za otroke, precej manj sprejem-ljivo pa je pisanje samih mladincev. Pri tem se sprašujem, ali so mladinci sploh upoštevani v pojmu »širša družbena skupnost«. Ne bi posebej razlagal, zakaj je primerjava med Cicibanom in Tribuno, mi-lo rečeno, nesmisel.

V omenjenem tekstu je še ena pozornosti vredna podrobnost. Menda so namreč ugotovili, da manjka revija namenjena mladim med 16 in 20 letom »in da bi morali razmišljati, kako v okviru materialnih možnosti zapolniti to vrzel.« To po-meni predvsem dve stvari? Prvič je to direkten napad na Mladino, saj je ravno ta namenjena (predvsem) mladim v teh letih. Drugič pa bi usta-navljanje novega glasila (ki bi ga, kot je razvidno iz besede »namenjena«, pisali odrasli za mlade), v se-danji finančni situaciji pomenilo zmanjšanje ali celo ukinitve dotacij »manj všečnim« .

Očitki tem mladinskim publikacijam segajo od jezikovnih do političnih. Morda se komu zdi smešno jemati zares očitke o neprimernem izra-žanju, saj ga recimo Mladina zavestno uporablja, da bi se potem lahko ponorečevali iz reakcij postaranih osnovnošolskih učiteljev, ki so se šolele še pri nuna. Toda če dovolj pomemben delegat na do-volj pomembnem mestu zahteva preverjanje pra-vilne uporabe jezika v določenem časniku, to lahko

pomeni, da ta ne bo izhajal, dokler se to ne stori o-roma se »mnenja ne uskladijo« .

V vsej tej gonji (mislim, da ji brez pomisleka lahko tako rečemo) je bila v minulem šolskem letu najbolj na udaru ravno Tribuna. Ne bi se spuščal v glavnem že znane podrobnosti o zaplembah in raz-nih pritiskih, saj je dovolj zgovoren tempo izhaja-nja v prvi polovici leta 1983. Po drugi zaplembi (ja-nuarja), je od februarja do maja izšla po ena šte-vilka mesečno, namesto da bi izhajala vsak drug-teden. Pri tem je treba povedati, da je številka z dne 22. aprila izšla šele 25. maja, tista, ki bi morala izi-ti v začetku maja, je bila potem z določenimi spre-membami pripravljena za 15. junij, vendar je za-razdi pomanjkanja papirja izšla šele 13. julija. Za-nimivo je, da se je v vsej papirni krizi našel papir za Časopis za kritiko znanosti, da je Mladina redno izhajala, za Tribuno pa se ni dalo nič urediti. V takih pogojih, ko so članki tudi več kot mesec d-žakali na objavo, o kakšni aktualnosti več ni bilo mogoče govoriti, informativna pa je bila Tribuna le v primeru, če je pisalo o stvareh, ki druge niso bile objavljene. Tako torej ni bila revija, še manj infor-mativen časopis, temveč občasna edicija, ki je vzbujala zanimanje že samo s tem da je izšla, in ne z vsebino. Če naj bo zamuda, s katero je letošnja prva številka izšla, pokazatelj za naprej, bodo žal stvari ostale nespremenjene.

Tomi Gračanin

čuvala revolucijo, revolucije delaš z namenom, da vzpostaviš diktaturo.

s194: Namen oblasti je oblast.

s194: Oblast je oblast nad ljudmi

s195: Obvladujemo stvari, ker obvladujemo za-vest.

s195: Mi ustvarjamo zakone narave.

s194: Oblast je kolektivna. Vsak človek je obso-jen na smrt, kar je največji od porazov (sam=svoboden=smrten=suženj) — (svoboda=sužnost) Če pa se lahko potopi v Partijo, tako da JE Partija, potem je vsemogočen in nesmrten.

s196: Človek si zagotovi oblast nad drugim člo-vekom tako, da mu povzroči trpljenje

s196: Ukiniš bomo orgazem.

s196: Nobene zvestobe ne bo, razen zvestoba Partiji.

s197: Podoba prihodnosti je škorenj, ki tepta človeški obraz.

s197: Zmeraj bomo imeli obraz, ki ga bomo tep-tali. Sovražnik ljudstva bo vedno tu.

s197: Močnejša ko bo Partija, manj bo strpna, slabša ko bo opozicija trši bo despotizem.

s198: Posameznikova smrt ni smrt. Partija je ne-smrtna.

s204: če on misli, da leti kot milni mehurček in če jaz istočasno mislim, da to vidim, pote:mi se je stvar zgotdila.

s203: Neumnost je prav tako potrebna kot inteli-genca in prav tako težko si jo je pridobiti.

s206: Skivnost, ki jo želiš ohraniti, moraš skriti tudi pred samim seboj.

s207: Ni dovolj, da se pokoriš Velikemu bratu, ljubiti ga moraš.

s219: Ljubil je Velikega brata.

UMRETI V SOVRAŠTVU DO NJIHI, TO JE SVOBODA.

P.S. Srečali se bomo na kraju, kjer ni teme.

CDju, oplemenitenih vrača tja, od kodler so prišle. Vse drugače, kot npr. ŠKUC, kjer prevladujejo ozko privatistični interesi, kar je razvidno že iz veli-kosti prostorov, ki jih uporabljajo za svoje priredi-tve, saj se vanje komaj stlači 200 ljudi. Vsekakor bomo morali razmisliti, kam mečemo tistih 100 sta-rih milijonov, ki jih delovno ljudstvo odvoji od svo-jega težko prisluženega dohodka za potrebe ŠKUCa!

Kultura in osve-ta, to naša baa prosveta! op. 1: Mladina, št. 35

Ustvarjalno pot potila: V.B.

REVODI

Mirovna gibanja Socialna gibanja

Mirovna gibanja in gibanja za varstvo človekovega okolja dobivajo v svetu vedno večji pomen. Ko o njih govori oficialna poli-tika ne pozabi povedati, da se sicer res borijo za neke stvari, vendar da zdaj ni primeren trenutek, da bi posvečali pozornost tudi tem vprašanjem. Kar se razpravlja o svetovni politiki, so tjujnji ljudje, ki okorno rasa, medtem, ko ji na hrstu sedi na globolici), letake, na katerih okrog rumene klične piše: »Alternative: Die Grünen.« Ali za ta del se obstaja alternativa?

O Zelenih se je pri nas pisalo najprej bolj pored-ice, precej več po njihovem vstopu v Bundestag, po-mimo pa v času »Vročeh jeseni« in tedna protesta» proti nameščanju ameriških raket).

Mimo lahko rečemo, da so se Zeleni od svojega konstituiranja dalje časovno in vsebinsko hitro ra-vijali. Tokovi v revolucionarnem gibanju leveice, ki se krepili istočasno, ko se je krepila industriali-zacija (in z njo onesnaževanje okolja), ko so vojne, ki so v mililitarizaciji postajale vse večja obrem-e, in ki so kulminirali koncem šestdesetih let, bili sledeni in rekuiperirani v sedemdesetih, zdaj dovi-šajo svojevrstno (oživitve), ki (jo) sistem ne more znovo zatreti, opravičujoč se z bojem proti terori-zmu ali rdeči nevarnosti.

Zeleni so partija z zelo pisanim članstvom, tako po letih kot po interesih, vendar jih združuje nji-vo nasprotovanje, odpor do oficialnih, okostene-ih, in ki ne morejo ponuditi nič novega.

Prav v Nemčiji, ki je tesno povezana z dvema glavnima kataklizmama, v deželi, znani po milita-rijsnem duhu, se je danes razvilo najmočnejše an-timilitaristično gibanje. Generacije so se rojevale in gale pod psihološkim pritiskom krivde. Nad vsako novo generacijo visi grožnja Auswitza in Buchen-vida, kar v določeni meri rojeva negativne reakci-je, ki jih je bilo mogoče nekaj časa tako ugodno ko-ristno, vendar izgubljati lastno identiteto, zdaj je celo proslavljati smrtni nevarnosti zaradi nje-gove vedno bolj bojevitvega imagea, tega večina Nemcev ni pripravljena.

V taki situaciji Zeleni nudijo alternativo — izhod iz te, ki težižo k resnično humanem in boljšem svetu. Ni hče ne dvomi v uvrščanje Zelenih »na levice« .

Vendar obstajajo različna stališča o vlogi, pravza-prav o pomenu Zelenih za zahodnoevropsko le-vico. Ko je »po Evropi krožil bavav študentskih nemirov« je bilo slišati, da gibanja za zaščito člo-vekovega okolja, različne iniciative, ki so tedaj svojo politiko še utemeljevale na »okolju in miru«, samo otopevajo revolucionarno ostrino leveice. Vse do pred nekaj leti je bilo mogoče slišati take in po-dobne verzije, ki niso resno jemale skupinic, iz ka-terih so nastali današnji Zeleni (najmočnejši v ZR Nemčiji, obstajajo pa tudi druge, podobne inicia-tive in stranke, tudi v drugih državah).

Del tega, kar je bila bistvena in karakteristična oznaka protesta v šestdesetih in kar je sestavljalo »Veliko fronto odklanjanja« doživlja svojo reafir-macijo. Gre za stališča, ki so svoj najadekvatnejši izraz našla v spoju novolevičarskega radikalizma in kontrakulturnih elementov. Vsi ti ljudje, ki z otroci na razmenih sodelujejo in demonstracijah, ki se umikajo na vas, ali ki zasedajo hiše, postavljajo za-htevto po alternativnem načinu življenja. S svojim delovanjem jasno zarisujejo lik človeka, ki nikakor ne more govoriti eno in delati drugo. Tu se rušijo vsi tisti obrazi življenja, kjer se v sredo in petek, od 6. do 8. govori o reformi ali celo revoluciji, kjer se mogoče kritizira lik birokrata in življenjske šablone, ne vidi pa se, da je vse to samo odsev ogledala. S tem da »živi revolucijo« se samoiniciativna dejav-nost izvija okovom, avtentična misel zasušnjeval-skim oklepom ideologij in strank. Ravno v teh za-htevah, ki jih postavlja del Zelenih, je treba iskati njihovo resnično levo pozicijo.

Velika igra Zelenih se je začela z bojem proti nu-klearnim raketam. Tisto, kar so do sedaj mnogi imeli za prehodn pojav, je postalo najmočnejša sila v Nemčiji. Več kot 70 % prebivalstva se je iz-ja-snilo proti raketam (in za referendum, na kateremu bi se to tudi odločilo) in s tem pripeljal v zagato nemško vlado in njenega močnega ameriškega pri-jatelja. Vrla zahodna demokracija je pokazala svoj pravi obraz. Na parolo »Pershing II, Cruise Mis-siles — NE, referendum — DA«, je vlada odgovori-la: rakete, da, referendum — ne. Ni pretirano trditi, da je to klotfuta nemški javnosti, »demokraciji«, pa tudi samim sebi. Kajti, odločitev Bundestaga o po-stavljanju raket ne more ostati brez povratnega efekta. Tudi najlojalnejši državljan je videl, kaj se zgodi s tistim, ki si upajo zahtevati pravico, da sami odločajo o lastni eksistenci. V času Tedna protesta, pred zaključno manifestacijo v Bonnu, so na obalah Rajne rasla sprejemna taborišča za nastanitve in sojenje aretiranim demonstrantom, na dan, ko se je odločilo o stacioniranju raket, je policija brutalno obračunavala z demonstranti, ne da bi pri tem izbi-rala sredstva. Kapital ne trpi upora.

Mnogi so, ko so spoznali moč gibanja (ki se ne omejuje samo na stranko Zelenih), bili prepričani, da rakete ne bodo postavljene. Aktivist »Alterna-tive Liste« (Zahodni Berlin) je neposredno pred bonskim manifestacijami menil, da to ne bo oma-jalo vlade. Vendar da to ni najpomembnejše. Po-membno je odpreti oči lojalnemu državljanu, po-kazati mu, da se **more in mora boriti za svoje intere-se, da ima pravico zahtevati in dregniti v do sedaj nedotakljivo Državo.**

Zdaj nastopajo važni trenutki za Zelene. Odloči-tev je padla, rakete se postavljajo. Mnogi tega niso verjeli in so sedaj razočarani. V vseh mestih se skli-

cujejo posveti Zelenih na zveznem nivoju. Do zdaj naraščajoča linija ne sme začeti padati. Prezgodaj je govoriti o možnem malodušju. Treba je iznajti pravo pot in pravi način za izbojevanje vseh po-stavk zelenega programa (ki zajema vsa poročja življenja). Izkušnje gverilskih skupin 70-ih let ka-žejo, kam lahko pripelje radikaliziranje odpora z nasiljem. Teror države je bil vedno dominanten. Niti ni mogoče »s cvetjem proti topovom«. Še na-dalje mora ostati prisotna sinteza poezije in racio-nalnosti, ki je že od začetka bistvo zelenega pro-grama.

»Ne moremo se z raketami boriti za mir!« je pa-rola, s katero so tako enostavno in jasno razkrili vso neumnost in brezizhodnost oboroževalne tekme, ki se vodi v imenu miru. Vedno več ljudi se tega za-veda. Vojaški strokovnjaki zaskrbljeno ugotav-ljajo vse večjo prisotnost pacifizma med vojaki, odklanjanje izvrševanja vojaške dolžnosti. Med-tem ko se govori o upadu števila narkomanov v me-stih, v vojski le-to procentualno raste. Mladina se prebujaa iz letargije, malomeščani se zgražajo nad šokantnim obnašanjem zelenih poslancev, hkrati pa postajajo tudi negotovi — vojna je zdaj tako blizu, tu je v našem predmestju.

»Ne borimo se samo proti ameriškim raketam, kot nam očitajo. To je smešno. Seveda smo tudi proti ruskim in proti katerim koli drugim. Vendar so ameriške rakete tu, na našem dvorišču. Mi jih no-mo, in to je naša pravica. Rakete niso vojaško, so psihološko orozje in nimajo nobenega pomena, razen da neposredno izvijajo vojno nevarnost. Vojn je bilo dovolj — zdaj želimo malo miru!« (ak-tivistka Zelenih iz Kiela)

Grožnja »omejene nuklearne vojne« kot to ime-nujejo sovjetski in ameriški vojaški strokovnjaki (ali: če se bomo tolkli, ne bomo mazali svojega praga — če umirajo nedolžni, bolje, da umirajo v Evropi) visi nad celo Evropo. Rakete so načičkane povsod, kot sveče za rojstni dan, povsod pa je slišati tudi proteste. To izkoriščajo države vzhodnega bloka, pri čemer seveda izražajo negodovanje na sebi lasten enostranski način.

Kot vedno doslej ima svetovna situacija velik vpliv na stanje in artmosfera v Jugoslaviji. Dobe-sedno obkroženi smo z raketami (v neposredni bli-žini so rakete v Italiji v Comisu); razumljivo, da se čutimo ogroženi. Vendar; ekološkega, pa niti mirov-nega gibanja pri nas ni.

Tudi pri nas, kot v svetu, ekologi neprestano opozarjajo na katastrofalno ekološko situacijo. Za razliko od razvitega sveta, ki je svojo naravo izko-riščal postopoma, jo je naš nagli gospodaski boom našel neprimpravljenno. Če smo v čem dohileti na-predne države, smo jih v uničevanju naravnih bo-gastev, pri čemer smo istočasno daleč pod vsakim nivojem kar se tiče stopnje zavesti in razvitosti obrambe pred onesnaževanjem. Na žalost smo mnogo hitreje napredovali v uničevanju kot v ra-zvoju.

Ko govorimo o ekološkem gibanju v svetu, ne varčujemo z lepimi izrazi: nuklearne elektrarne in njihovi odpadki zastrupljajo evropske reke, uniču-jejo floro in fauno. To seveda ne prihaja v poštev, ko govorimo o državah v razvoju, ki so še vedno polne naravnih lepot. Torej, ker smo nerazviti, mo-ramo po vsaki ceni doseči stopnjo razvoja zahodnih držav, šele potem bomo razmišljali o velikem pro-

blemu (in kmalu tudi slepi ulici) zahodnega gospo-darstva.

Namesto, da bi izkoristili izkušnje razvitega sveta in že zdaj načrtovali boljše načine izkoriščenja vseh oblik energije, s katero smo zares bogati, v brezu-mni želji po imageu zahodnega sveta žrtvujemo »naše plavo morje in bistre reke« v imenu (kakšne) prihodnosti.

Kot smo običajno v vsemu časovno na repu, so zdaj atomske elektrarne (ki so v svetu pojemale de-mode) pri nas modni hit. Vsaka krajevna skupnost bi hotela svoj atomski pogon. Strokovnjaki hvalijo naše dete iz Krškega, ne omenjajo pa kam gredo atomski odpadki. Sreča, da nimamo dovolj deviz — nuklearke bi rasle kot gobe po dežju!

Vse bolj se razkriva, da se ne moremo zaustaviti pri parcialnem, funkcionalističnem raziskovanju na področju ekologije pri nas. Zavest o obvarovanju človekovega okolja bi morala postati sestavni del našega življenja.

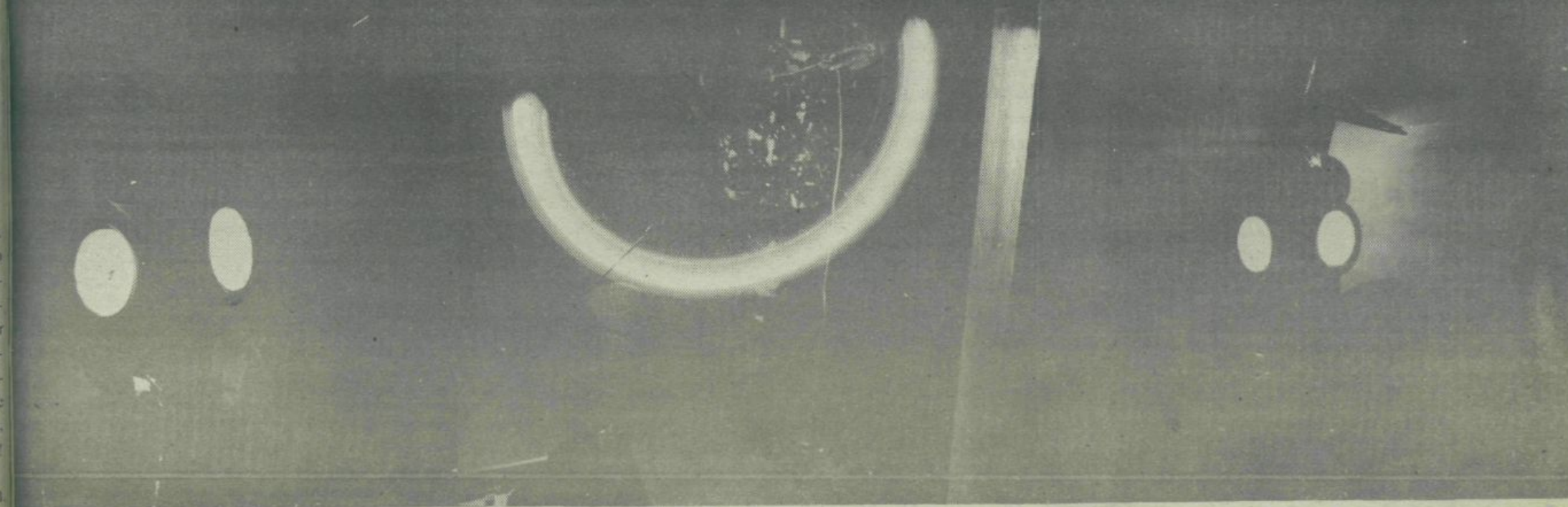
V Jugoslaviji ne moremo govoriti o mirovnem gibanju, kar je do neke mere tudi logično. Namreč — stališče naše države o tem vprašanju je popol-noma jasno in eksplisitno. Razen tega mi niti ne proizvajamo, niti ne nameščamo raket. Vendar je situacija danes tako intenzivirana in tako tesno po-viezana tudi z našo državo, da je nujno kar se da močno in jasno reagirati in poskušati vplivati na spremembo tako nezdravega stanja. Razen tega se mirovno gibanje ne more omejevati samo na deže-le, ki so v vojni ali v neposredni vojni nevarnosti. Mir je zadeva, ki se tiče nas vseh, tako da je smešno govoriti, da npr. mi v Jugoslaviji danes živimo v miru, medtem ko je povsod okrog nas (dije ali bliž-je, vendar na NAŠEM planetu) polno vojn.

Pri nas je prav gotovo vse več zanimanja za pro-bleme antimilitarizacije in razoroževanja; pa tudi potreba po manifestativnem izražanju takih stališč (obstaja tudi nekaj, čeprav maloštevilnih primerov, npr. v Sloveniji). Manifestacije bi bile pri nas, ravno zaradi naše neuvrščenosti politike, osvobodne eno-strankosti in bi imele večjo možnost zavzemanja kritičnega stališča proti oboroževanju. Ravno naša specifična situacija nevtralnega opazovalca, ki mu je edini cilj mir in svoboda za vse brez razlik, nam daje največjo moralno pravico borbe za mir in svobodo, (še posebej, ker smo tudi sami (ne)po-sredno ogroženi).

Mirovne manifestacije kot oblika humanega miš-ljenja in ravnanja so izrazit družbeni fenomen, v katerem se kaže tudi dejanski občutek »zajedniš-tva«. So oblika skupnega življenja, način življenja, usmerjenega k življenjskim vrednotam osvoboje-nim parcijalnih, posameznih interesov, ki preki-njajo pozitivno vibracijo med ljudmi.

Vsi mi, še posebej mlada generacija, smo vse bolj pod vplivom zahodnega sistema vrednot, gonje za lažnimi vrednotami in zapiranja v lastno sredino. Obnavljanje prekinjenih vezi med ljudmi je eden bistvenih elementov, karakterističnih za mirovno gibanje. Akcije solidarnosti bi spodbudile tisto, kar je zunaj bistveno obeležje, in kar pri nas obstaja v, veliki meri rekuiperiranih in z mass mediji vodenih sferah subkulture. Pričakujemo lahko, da bi vse to izplavalo na površje tudi v naših specifičnih pogo-jih.

LUCIJA BILAS
PREVOD: V.B.

DEBELOKOŽIH TROBENTAČEV ***

KONCEPTI

Oba koncepta sta poslana vsem osnovnim organizacijam ZSMS. O novem odgovornem uredniku Tribune se bo odločalo na problemsko-volilno-programski konferenci, ki se bo zgodila najkasneje do 12. januarja 1984

TOV. ZORMAN

ZASNOVA TRIBUNE

Izhodišče za delo TRIBUNE v štud. letu 1983/84 je trojne narave in sicer:

- 1) sedanja družbena realnost, (kjer ni prisotna samo kriza kapitala, pač pa tudi kriza delavske ideologije),
- 2) vpetost študentov v samoupravni sistem,
- 3) artikulacija TRIBUNE v luči navedenih postavk, in sicer, v produkciji komunikacijskega nivoja na eni strani ter vpetost v politično-pravno mašinerijo na drugi strani.

Ad 1)

Specifika pisanja TRIBUNE v horizontu reflektiranja lastne pozicije, bo morala pokazati oz. odpirati sledeča vprašanja:

- a) kateri so tisti mehanizmi v državno-pravni ter samoupravnopolitični sferi, ki sproščajo (zagovarjajo, zahtevajo) vedno večjo dominacijo avtoritar-no-represivnih sredstev in ki že ogrožajo doseženo stopnjo samoupravne demokracije,
- b) kakšna je pravzaprav teoretska konsistentnost političnih dokumentov in pravnih aktov, ki zgubljajo v vsakdanji realnosti vsakršno veljavo oz. spoštovanje in katerih nestabilnost je ravno vzrok za nastop zgoraj omenjenih sredstev represije, restrikcij na eni strani ter obskurantističnih ideologij na drugi strani,
- c) kako prihaja oz. kateri dejavniki povzročajo vedno večjo zaprtost v osnovi demokratično-ekonomskih odločitev v stilu »strogo zaupno«, omejitve uvoza tuje literature...),
- d) kakšna je pravzaprav narava politične prakse, kakor glavni poudarek v funkcioniranju je maksimalna ideologizacija, mitologizacija, indoktrinacija....

e) kateri so tisti elementi, ki bi lahko vsled moralne erosije, revitalizirali nezadovoljstvo najširših množic, oz. drugače rečeno, katere strukture blokirajo potencialno reafirmacijo političnega sistema v smislu iskanja novih konsistentnejših rešitev,

f) kako je mogoče, da politične strukture, na eni strani prisegajo na samoupravljanje, na drugi strani pa ta - isto strukturo krepijo etatistične tendence.

Ad 2)

Kar se tiče »vpetosti« študentov v samoupravni

TOV. VILIČ

TEMELJNA VSEBINSKA ZASNOVA TRIBUNE

I. SPLOŠNI DEL

Predpostavke delovanja Tribune so dejanski individui, njihova dejavnost in njihovi materialni življenjski pogoji, tako tisti, na katere so naleteli, kot tisti, ki jih ustvarjajo s svojo lastno dejavnostjo. Izhodišče Tribune akcije je prihodnja družba, asociacija, v kateri je svoboden razvoj slehernega pogoj za svoboden razvoj vseh, (osvoboditev od dela, odprava privatne lastnine).

Tribuna se zavestno postavlja na stališče del. razreda in se na njegovi strani aktivno vključuje v boj za udeležanje njegovih zgodovinskih interesov. S tem se uvršča na stran vseh naprednih družbenih sil.

Izhodišče pisanja Tribune so dejanski študentje, njihova dejanska zavest, oblike življenja in organiziranja, njihovi interesi in potrebe, njihova družbena odgovornost in obveznost. Zato bo Tribuna pisala o problemih, ki študente najbolj pestijo in se skupaj z vsemi naprednimi družbenimi silami v OO ZSMS in Univerzi borila za uresničitev njihovih interesov.

Študenteje niso homogena družbena kategorija. Tribuna se bo borila za afirmacijo naprednih družbenih sil med študenti, za vzgojo kritičnih, družbeno in politično aktivnih in strokovno usposobljenih študentov. Tribuna bo odprta vsem argumentom ustvarjalnih in kritičnih študentov v boju mnenj in stališč in argumentirani razpravi. Tako bo Tribuna katalizator ustvarjalnih gibanj in teoretskih tokov v študentski in slovenski javnosti. Tribuna se bori za »novega intelektualca« (Gramsci). Razvijala bo kritično in ustvarjalno mišljenje študentov.

sistem odločanja, bo TRIBUNA morala pokazati na sledeče:

a) kateri so temeljni dejavniki, ki pogojujejo sedanjost depolitiziranost študentske populacije oz. natančneje izločenost študentske populacije izven delegatskega sistema in s tem odrok možnosti za samoupravljanje o temeljnih vprašanjih: kajti izhajamo iz predpostavke, da razlog za pasivnost, otopenost, umrtvelost... študentsko populacijo ni v tem, da nočejo, pač pa da so onemogočeni prispevati svojo mnenje o temeljnih vprašanjih n.pr. prosluloga, usmerjenega izobraževanja, štipendijske politike, stanovanjske gradnje... Onemogočenost je kratko in grobo rečeno v sledečem: »številne možnosti« artikulacije interesov v delegatskem sistemu, če gledamo samo po politični organiziranosti, t.j. ZSMS od letnika, fakultete, P UK ZSMS, MK ZSMS, RK SZDL, SKUPŠČINA, se izkažejo kot blokada interesov kot zapore! Namreč, na vseh nivojih so prisotni različni interesi (položaj, delovanje, profesionalizacija...), drugače kajpak ne bi bili vzpostavljeni: paradoks je v tem, da če bi študent, teoretično gledano, mogel uveljaviti svoje pobude, interese, bi moralo obstojati kulturno stanje (za kar se mnogi celo zavzemajo), t.j. i. interesi vseh bi morali biti enaki, toda, če bi to zares bili, potem vse te številne možnosti ne bi bile več potrebne! Posledice tega so najmanj dvojne:

1) študentska populacija je homogena izključena iz sistema in ima zaradi tega marginalni položaj,

2) kot edini interes študentov nastopainteres P UK ZSMS, ki je dejansko interes nekaj posameznikov

b) v zvezi analize »usmerjenega izobraževanja« na vse pogostejše antiintelektualne tendence na Univerzi kot zunanjo, kar je idealno sredstvo za ustalitev politično-birokratske elite (kajti neukim množicam ni težko vladati),

c) na socialno-ekonomski položaj študentov (delo preko servisa, druga študijska literatura, prehrana, stanovanje...) in s tem povezano ugotovitev: da je »po podatkih CRU (gl. TRIBUNA 5—6 letnik 82/83) socialna struktura študentov, po izobrazbi očeta, izredno visoka in 10 let praktično nespremenjena, kar seveda kaže na razredno razcepljenost, ne samo Univerze, pač pa celotnega šolskega sistema, kot eninentno institucije družbene promocije.

Tribuna zavrača abstraktno družbeno avtonomijo in se zavzema za urejanje vseh zadev v zvezi s Tribuno po samoupravni poti preko delegatov širše družbene skupnosti ter v izdajateljskem svetu!

II. AKCIJE, KI JIH BO VODILA TRIBUNA

1. Univerza

Tribuna bo spodbujala tiste družbene sile, ki se borijo za čim boljše vzgojno-izobraževalne, raziskovalno in znanstveno delo na Univerzi, povezovalje Univerze z OZD, kritizirala pa tiste družbene sile, ki uveljavljajo pragmatičen in tehnokratski tip povezave z gospodarstvom. Tribuna bo skupaj s predsedstvom UK ZSMS in RŠ angažirala vse napredne družbene sile med študenti, da se bodo tvorno vključile v pripravo VIP za usmerjeno izobraževanje, sledila bo njihovi dejavnosti in se borila proti silam, ki bodo ovirale študentsko sooblikovanje VIP na posameznih fakultetah. Skupaj z UK ZSMS in z vsemi naprednimi družbenimi silami bo Tribuna zgrabila probleme v študentskem centru (stanarina, prehrana, štud. servis, urejanje statusa študentskega centra, študijske možnosti, interesne dejavnosti, soodločanje študentov v delovanju ŠC), subvencioniranje toplega obroka študentom in sproščanja študentskega življenjskega standarda, vprašanja samoupravnega in političnega organiziranja študentov, položaj študentov v študijskem procesu in družbeni reprodukciji, probleme v zvezi s štud. mnenjem in soodločanjem študentov pri izvolitvah pedagoških delavcev za nazive, vprašanja družboslovja na naravoslovnih in tehničnih fakultetah in naravoslovna na družboslovnih fakultetah, vprašanja štipendiranja in kadrovske politike v Sloveniji (vprašanja za-

d) na ponorele učinke t.i. sprotnega študija, za katerega sta značilna najmanj dva momenta:

1) antiintelektualizacija (n.pr. na tehničnih področjih je to empirično dokazano z vedno manjšim deležem jugoslovanskega znanja v mednarodni delitvi dela, na družboslovnem pa s krčenjem programov

2) študijski programi so vse manj univerzalno, skratka refleksijsko-emancipatorno, naravnani pri tem ne smemo pozabiti, da je temeljna, vsebinska zasnova vsake znanosti njena univerzalnost,

c) že zaradi prej navedenih postavk, kako je prišlo do razobličanja, atomiziranja... študentske populacije. Problem, pravzaprav ni v tem, kako interese poenotiti, pač pa kako jim sploh omogočiti pristop do artikulacije (v kolikor seveda ne smatramo ZSMS za komсомolsko organizacijo)

Ad 3)

TRIBUNA se je na podlagi izkušenj iz zadnjega obdobja, najpogostejše očitalo, na eni strani, da se pre malo ukvarja s študentsko problematiko in drugič, da se privatizira, kar se prvega očitka tiče, v kolikor pristanemo na postavko o depolitiziranosti študentske populacije, zgoraj nakazano, potem kmalu zaznamo skrito podmeno te zahteve, t.j. da se mora tudi TRIBUNA depolitizirati, skratka vzeti je refleksijsko-emancipatorni nastavek: drugi očitke, v kolikor ga ne bi izrecale politične avtoritete (Šetinc, Koprivc), ne bi bil omembe vreden, tako pa v svojem simbolnem učinku pove nemara več kot bi želel. Namreč to, da TRIBUNA ni pristala na pokroviteljstvo političnih struktur (n.pr. MK ZKS), da je to »neposlušnost« plačala z dvema zaplembama in sodnim pregonom proti dvema sodelavcema, skratka, da je nastopala po mnenju določenih, političnih struktur, vključno s prejšnjim P UK ZSMS kot falsus procurator. Seveda je bila ta »usmerjena paranoja« političnih struktur možna zaradi tega, kler je študentska populacija depolitizirana in zato lahko prihajajo pritiski na TRIBUNO od zgoraj, na pa od spodaj, kot bi bilo pričakovati. Tako je TRIBUNA na lastni koži občutila vse protislovnosti politično-pravne mašinerije (represija, ideologizacija, etiketiranje) post-birokratske družbe. Tukaj velja omeniti še funkcijo izdajateljskega sveta (IS) v zadnjem obdobju: ko uredništvo TRIBUNE ni pristalo na pokrovi-

poslovanja diplomantov in faliranih študentov) vprašanja kvalitete študija (analiza obstoječega štud. režima, kritika in boj za odpiranje možnosti za bolj poglobljen študij) in vključevanje študentov v znanstveno-raziskovalni proces in vodila boj za izboljšanje in spremembo položaja študentov v naši družbi (študent—delavec, delavec—študent).

2.

Tribuna bo komentirala in obveščala študentsko javnost s poudarkom na dejavnosti študentov in njihovih organizacij, delu Univerze, dogajanjih v kulturnem prostoru Slovenije (poročila, recenzije itd.), dogajanjih na univerzah v Jugoslaviji in v svetu.

3.

Prevajalska dejavnost Tribune bo usmerjena v prevode tekstov, ki so vplivali na razvoj delavskega gibanja. Spremljala in prevajala bo tekste iz tujih revij — študentska gibanja in teoretske ter idejne tokove v posameznih delih sveta, zlasti pa kritiko krize kapitala, mirovna in ekološka gibanja.

4.

Tribuna bo objavljala pesmi in krajše prozne tekste študentov, pa tudi prevode del tujih avtorjev.

5.

Tribuna bo kritično spremljala in analizirala dogajanja v vseh sferah družbenega in političnega življenja Slovenije in Jugoslavije, zlasti pa probleme znanosti ter vzgoje in izobraževanja.

6.

Tribuna bo navezala stike z zamejskimi Slovenci v Italiji in Avstriji, spremljala delo KMP in KOMLSP, komisije za MO pri predsedstvu UM, predsedstvu UK ter predsedstvu RK.

teljstvo nekaterih partijsko-državnih frakcij, se drugi zaplembo formiral nov IS (prejani je bil polnoma nefunkcionalen), ki je bil v spomladanskem semestru glavni dejavnik zaviranja, cenzuriranja, blokiranja dela TRIBUNE, skratka organ naj bi skrbel za podružbljanje tiska, je skrbel »PRAVILNO NEPROBLEMATIČNO« lii TRIBUNE. Posledice njegovega dela so bile samo polovice predvidenih števil in še te vsaki veliko težavo, onemogočanje normalnega d Uredništva itd. Tukaj bi kot predlog navedli, na se v bodoče delegirali v IS tudi predstavniki študentov s fakultet!

Iz pravkar povedanega sledi, da bo temeljno dilo TRIBUNE v prihodnjem letu, doseči sar stojnost uredniške politike od državno-partijskih frakcij in poskus čimvečje, čimširše navezave študentsko pa tudi srednješolsko in delavsko n dino, saj je le-tako mogoče doseči tudi polno od vornost za lastna dejanja.

Opomba 1:

metodološki pristop k obravnavanim problemom bo strogo parcialen, kar pomeni, da se bo š v obravnavanju konkretnih stvari seveda ob refl tiranju lastne pozicije, pokazala širša prepleten oz. prisotnost protislovij družbene celote: T BUNA se bo odrekla pisanju o nekih običih, sme veljavnih in podobnih stvareh!

Opomba 2:

Kar se tiče sodelavcev, vizualnega oblikova TRIBUNE, je seveda podmena največja širina, likor bo pač možna in TRIBUNA se bo zavzem za različne pristope k obravnavanim problemom brez apriornega ideološkega opredeljevanja st s kategorijami kot so najboljše, najnapredne najlepše....

Opomba 3:

Notranja ekonomija dela Uredništva je ureje poslovníkom in aktom o izdajateljskih razmer treba je povedati, da je TRIBUNA od vseh časov in poleg RŠ, najbolj podvržena sprememb fluktuacijam sodelavcev, uredništev, kar po strani zagotavlja svež pristop, po drugi strani tudi nestabilnost uredniške politike.

7.

Tribuna bo analizirala in komentirala zuna politiko Jugoslavije, opozarjala na cinizem kapi v mednarodnih odnosih in dosežke delavskih in rodnoosvobodilnih gibanj v posameznih dezel

8.

Tribuna bo navezala stike z RŠ in z vsemi dentskimi in mladinskimi časopisi v Jugoslaviji

III. OBLIKA TRIBUNE

Tribuna bo spremenila obliko in grafično po bo, da bo postala vizualno komunikacija enako den del pisanja (v okviru finančnih možnosti) Izdali bomo vsaj eno tematsko številko (probi vzgoje in izobraževanja).

IV. ZVRSTI PISANJA

Tribuna bo objavljala in razvijala vse kr zvrsti novinarskega pisanja, strokovnega, pol nega in literarnega pisanja, zlasti pa intervjuje, ročila in recenzije, krajše razprave, črtice, nov pesniške oblike, komentarje.

V.

Tribuna bo imela poleg glavnega, odgovorn tehničnega še 6 urednikov, ki si sami razdelijo loge — kratkoročne in dolgoročne.

VI.

Uredništvo bo razvilo široko informat mrežo, k delu pritegnilo čim več kritičnih in ust jalnih študentov (prevajalcev, »novinarjev«, mentorjev, strokovnjakov, literatov, fotogra likovnikov itd.).

Koc volo, sic iubeo, sit pro ratione voluntas ...

Skupna programska jedra so pravi ideološki nudi. Vanje so zavozlana številna vprašanja mednarodnih odnosov v Jugoslaviji, vneč, strateška vprašanja prihodnosti jugoslovanske družbe ali družb. Franc Šali je v svoji meditaciji temo jeder, priobčeni pred dvema tednoma v študentski prilogi Dela, načel prastaro filozofsko misel o trajanju in minljivosti stvari, kako mišljiva gloria mundi in nazadnje še sholastično vprašanje, ali to, kar je minljivo, sodi v kategorijo vanilje. V času sholastike so bila mnjenja deljena: eni so mislili, da je spričo božanske večnosti vse minljivo vse posvetno — ničevno, drugi pa, da je človek varjen po božji volji in podobi, da je njegovo deljenje smiselno, seveda le tedaj, če se ravna po božji besedi. Kontroverza se je končala hkrati s sholastiko.

Tedaj bi nemara Šali jeve besede lahko razumeli tako: narod je zgodovinska tvorba (posvetno), njegova je minljiva, ničeva, se zlasti tedaj, ko jo soočimo kakšno večno kategorijo, ta pa je očitno — kar se je bog prenehal neposredno vmešavati v naše zadeve — država, in sicer povsem konstantna država: SFRJ.

Tudi bila zelo zlobna razlaga Šali jevega besedila. Besedilo je namreč mogoče razumeti docela drugače, in to drugačno razumevanje je bržkone bližje resnici, vsekakor pa bolj plodno kakor zgornja razlaga. Šali je načel centralni zgodovinski problem, problem diferencialnega trajanja (saj) zgodovinskih entitet: čas naroda, čas države, čas civilizacije, pa še množica časov, ki pletejo zgodovinsko mrežo. Njegova teza je, če jo prav razumemo, da kot nacije pravkar doživljamo zadnje dni številnih doslejnjih — uspešnih, neuspešnih, propadlih, dolgotrajnih in kratkotrajnih — družinskih form, tisto formo, ki se bo v njej nacija razpadla, »prekvasila« v državno družbo. Ta teza je pravzaprav projekcija, a za zgodovinsko in sociološko znanost je zgolj hipoteza, celo kaj malo verjetna hipoteza: zgodovinske indikacije govorijo drugače. Na geo-etničnem prostoru Slovencev se od 1800 naprej vrstilo kar čedno število državnih form, ki nacionalni konstituciji Slovencev niso bile ravno naklonjene — nekatere so bile na deklarativni ravni ravnodušne, druge nasprotno — a so vendarle temu to konstitucijo nehoti izvajale, in niti tedaj, ko so bile sovražne, ne niso mogle zares ustati. Samo odprava moderne nacije kot zgodovinske entitete, ki jo ima bržkone v mislih Franc Šali, se lahko zgodila le v zelo določenih zgodovinskih okoliščinah, tedaj, ko bi se velika večina nacionalne populacije prostovoljno asimilirala (kaj tega pa se doslej še ni zgodilo), če pa te prostovoljnosti ni, ima odpravljanje naroda drugo ime.

Očitno je torej, da jedra odpirajo številne probleme, sprožajo nekakšno verzično reakcijo na več let hkrati: na ravni teorije in zgodovine države, na ravni praktične politike, zgodovinske zavesti in na ravni družbenih odnosov. Povrh ima njihova aktualna eksplozija kar precejšnjo predzgodovino, saj ideja in konceptja se je medila nekaj let, med topniške priprave pa je odigrala reforma našega izobraževanja. Očitno je, da smo še nezadostno daleč od tiste domnevne idealne situacije, v kateri bi se narodi sami razpuščali in preraščali v še višje kvalitete.

Dogajanje v zvezi z reformo izobraževanja je v naša revija interesov, konfliktov, »pogledov«, ki jih in drugih manj čednih početij, ki so vse do leonardne pomladi označevali spopad dveh temeljnih izobraževalnih strategij. Prva izmed teh dveh strategij — »uradna« — se je, vsaj po moji sodbi, zavzela za realizacijo načrta, ki naj bi stregel potrebo po zlasti gospodarske aktualnosti, ne glede na kulturne, civilizacijske in druge stroške, ki bi jih bilo treba plačati v bližnji prihodnosti. Druga, denimo intelektualna, pa je hotela doseči tako reformo, ki bi računala s svetovnimi razvojnimi tendencami, ki sta izhajali iz nesporne ugotovitve, da je treba

izobraževalni sistem reformirati, in sicer tako, da se bo zvišala poprečna izobraženost populacije v SRS, vendar je vsaka izmed njiju ta cilj dojemala drugače in ga hotela doseči z drugimi sredstvi in postopki. Poleg tega sta bila (in sta očitno še) referenčna okvira teh dveh strategij drug od drugega bistveno drugačna: prva je skušala ustreči pritiskom v jugoslovanskem prostoru, kjer so podobne reforme že izvajali (v Srbiji, na Hrvaškem) in se je pravzaprav vnaprej odpovedala presoji o naravi teh reform (ki so že začele kazati »nepričakovane« rezultate). Hkrati pa so nosilci te strategije po vsem videzu bolj malo jemali v misel, da jih to, da delujejo v imenu slovenskega ljudstva, tudi temu ljudstvu zavezuje: to je hkrati zgodovinska in politična odgovornost (nemara je ta zavezanost vendarle pomembnejša kakor to, da bodo v »Beogradu menili, da se imamo Slovenci za nekaj posebnega«; doslej so zgolj predstavniki SZDL javno izpričali tak občutek odgovornosti).

Druga strategija izobraževanja ni pojmovala kot »izpolnjevanje nalog«, o katerih se ne gre več spraševati, temveč kot nekaj, kar zadeva eksistenčne interese slovenskega ljudstva, ki ne živi le v mreži upravno-administrativnih razmerij in ne zgolj v neki (od boga?) dani jugoslovanski usmeritvi, temveč v veliko širši in bolj razvejani evropskih in svetovnih razmerah.

Jugoslovanski prostor vsaj doslej ni obstajal zato, da bi z njim te normalne mednarodne povezave preprečevali in nategovali vse prebivalce državnega ozemlja na eno kopito, marveč prav narobe, Jugoslavija obstaja med drugim zato, da omogoča in zavaruje polno delovanje v njej živečih narodov, da, celo zato, da omogoči razcvet zgodovinsko prizadetih nacionalnih skupnosti, sicer bi ta država obstajala zgolj iz formalnih razlogov — Jugoslavija zaradi Jugoslavije ali celo Srbi, Slovenci itn. zaradi Jugoslavije — ne pa zaradi dejanskih interesov »njenih« ljudstev.

Ti dve temeljni strategiji sta se pokazali v polemikah okrog izobraževalne reforme, zlasti pa množično na sekcijki razpravi v Cankarjevem domu. Kmalu po tej razpravi so se pokazala znamenja učinkovanja ekonomske krize na področju izobraževanja. Dottedle potratno zasnovana reforma s celotno vrsto vprašljivih členitev in usmeritev — realizirala se je, kot je znano, »uradna« strategija — je postala preprosto predraga. Prvi vzgib šolske administracije ni bil ponovna preverba svojih zamisli, temveč poskus — ki še traja — prevaliti stroške za neracionalno koncepcijo na pleča delavcev na tem področju — učiteljev. Hkrati pa so se začele širiti govorice o zveznem posegu v šolstvo s t.i. skupnimi programskimi jedri, ki da so — vsaj v humanistiki — poskus kulturnega genocida manj številnih narodnih skupnosti v državi. Človek bi od soustvarjalcev teh jeder pričakoval kakšno javno besedo, javno prezentacijo postopkov, teženj, koncepcij, a nič takega se ni zgodilo. Prva dejanska — če ne štejem članka Janka Svetine (Delo, 17. 5. 83) — a žal fragmentarna informacija o tem je prišla izpod peresa Cirila Zlobca hkrati z avtorjevo indignacijo; še temperamentnejše je indignacijo izrazil Janez Menart in hkrati pokazal nekaj glavnih absurdnosti te zamisli, prav tako na omejenem področju literarne vede, a vendarle dovolj očitno, da se soočanju stališč odtlej ni več mogoče izogniti.¹

15. septembra (delo, sob. pril.) smo dobili prvo javno pojasnilo od nekoga, ki je — vsaj po uradni dolžnosti — vpleten v te obskurne načrte. Janez Sušnik, ravnatelj republiškega zavoda za šolstvo, je javnosti skušal objektivno predstaviti dogajanje pri načrtovanju teh zloglasnih jeder — odtlej smo brali in slišali še številna druga pojasnila, ki kažejo predvsem to, da se slovenski predstavniki niso najbolje odrezali. Sušnikovo dokaj lapidarno, a kar se da nepristransko pojasnilo, pa kaže, da se je stvar dogajala med republiški in zvezniški organi, da je bila potemtakem javnost — kot je že dolgoletna

slaba navada — praktično izključena, da slovenski predstavniki niso neposredno sodelovali pri predlogih za humanistično področje, da jim ti predlogi niso všeč, skratka, da je vsa zadeva federalno maslo.

Vse to je nemara res. Pri Sušnikovem pojasnilu me bolj moti nekaj utvar in možnosti, ki jih besedilo nekako mimogrede vsebuje.

1. Ne strinjam se s predvideno funkcijo skupnih programskih jeder. Prva skupina ciljev — opredeljevanje temeljnih smotrov in bistvenih vsebin, vnašanje najboljših izkušenj in spoznanj, razširjanje skupnih vsebin znanj — se mi zdi utvara, dokler ni jasno, kdo in kako bo odločal o tem, kateri smoter, vsebina, izkušnje oz. spoznanje si zasluži omejenje vzdevke, in dokler ni povsem dokazano, da imajo področja vednosti le po en temeljen smoter in bistveno vsebino, da ni odločanje za najboljše le subjektivna izbira posameznika ali organa itn. Na slehernem področju vednosti, s katerim se otroci seznanjajo v učnem procesu, je taka izbira lahko vsodna.

Druga skupina ciljev — krepi »enotnost, vzajemnost in skupna hotenja naših narodov in narodnosti« ter prispevati k podružbljanju vzgoje in izobraževanja, iniciativnosti, samostojnosti in ustvarjalnosti učencev in učiteljev — pa je v drugem delu, vsaj kar zadeva učitelje, nekakšen črni humor, v prvem pa obkurantistično vprega voz pred konja: prvič zato, ker so zelo različne stvari stlačene v eno vrečo (ideološka sinkrezijska), drugič pa zato, ker so ti cilji v protislovju z dejanskim vzročnim redom stvari. Denimo. kako naj ti programi krepijo »skupna hotenja naših narodov in narodnosti«? 2. ko pa bi taka hotenja morala biti podlaga za urejanje tega področja družbene dejavnosti — saj Janez Sušnik sam pravi, da je dogovarjanje »težavno« in da so pogledi hudo različni. Mar ne bi bilo bolje, ko bi najprej z demokratičnimi postopki zares ugotovili, ali so in katera so ta skupna hotenja in se šele nato oprli nanje. Nikakor pa se mi ne zdi neogibno, da bi se taka »hotenja« (interesi?) poudarjeno kazala prav v vzgoji in izobraževanju, ali celo, da bi ta družbena dejavnost spreminjala pripadnike jugoslovanskih narodov v nekakšne abstraktne Jugoslovane nasploh (Kot argument v prid temu konstruktivno navajajo ljudi, ki se imajo za Jugoslovane po narodnosti. Mislim, da je to šibak argument: ta kategorija ljudi je namreč preveč heterogena, da bi jo lahko postavljali za zgled, hkrati pa je najbrž neogiben stranski produkt sleherne večnacionalne države določen odstotek ljudi z »državno« nacionalnostjo; iz slovenske zgodovine bi lahko navedel dva nasprotna zgleda, ki pa ju navzlic temu lahko uvrstimo v ta odstotek: na eni strani veliki arheolog 19. stoletja, ki je nacionalnost žrtvoval stroki, »narodni odpadnik« Karel Dežman, na drugi pa po zlem slovesu znani vojaško-birokratski nacionalni kameleon Leo-Lav-Lev Rupnik. Seveda je še nešteto variant od otrok iz mešanih zakonov do nacionalno indiferentnih oseb. Vsekakor pa pavšalna razvrščanja vodijo le v zaslepljevanje).

Sprememba v Jugoslovane nasploh bržkone ni v interesu nobenega izmed ljudstev, ki so že v ustavnem aktu te države sklenila, da bodo živela v federaciji, ki naj bi realizirala njihove individualne interese, ne pa v nekakšnem petero ali večedinstvu. Temeljni skupni interes jugoslovanskih narodov je prejškoslej pravica in možnost, da nemoteno razvijajo svoje narodne individualnosti, ne pa utopitev v državnem poprečju katerekoli vrste.

2. Zato me moti, ko Janez Sušnik (in drugi) omejuje t.i. nacionalne posebnosti, ne glede na to, kako je on sam mislil ti besedi. Nacionalne posebnosti — zlasti če mednje uvrščamo leposlovje, umetnost, humanistične in družbene vede, pa tudi pravno ureditev in še kaj — so namreč rezultat zgodovine in edina dejanska realnost, s katero imamo opraviti. Te »posebnosti« so edina podlaga, ki nam omogoča, da ugotovimo in izrazimo skupne interese (ki so na ravni administrativnega govora že za-

radi njegove narave vselej hipotetični) ali odsotnost teh interesov. Ne gre za folklorne dodatke neki občečloveški ali nemara občejugoslovanski splošnosti, pač pa to obče lahko obstaja le skoz te posebnosti. Te »posebnosti« so namreč edina, a zgodovinsko izdelana in notranje diferencirana optika slehernega naroda — pravimo ji narodna kultura. Ta optika narod individualizira, hkrati pa ga integrira v mednarodno občestvo, saj je produkt zgodovinskega razvoja civilizacije, v kateri živimo. Reduktivni posegi v te »posebnosti« nujno zavrejo socialno, politično, ekonomsko itn. reprodukcijo naroda. Odprava »posebnosti« pa je preprosto kulturni genocid, ker pomeni nasilno odpravo narodne individualnosti. Vsekakor pomeni že pritisk v tej smeri hudo regresijo, ki lahko v novih okvirih in v zaostreni obliki obnovi ideološke konflikte iz 19. stoletja (boj za nacionalno emancipacijo in njene atribute), to pa bi bržkone postavilo pod vprašaj smiselnost federacije.

Zato pomeni barantanje z odstotki nacionalne, jugoslovanske in »svetovne« učne snovi vsaj na humanističnih področjih neodgovorno početje. Nacionalna zgodovina, denimo, ni mineštra, temveč relativno avtonomen proces, in sicer tisti proces, skoz katerega je mogoče dojeti tako razlike kakor podobnosti in povezave v širšem kontekstu. Če hočemo doseči, da bodo mlade generacije razumele jugoslovanske razmere in razloge, zaradi katerih je prav ta država njihov življenjski okvir, je treba pouk nacionalne zgodovine poglobiti, nacionalno zgodovino prikazati kot eno izmed vzrolišč svetovne zgodovine, ne pa uvajati v učenje zgodovine medrepubliška mešetarjenja, ki so v navadi na gospodarskem in političnem področju.

Zato me v Sušnikovem pojasnilu moti že možnost, da bi sklenili kompromis, ki bi spopad z dejansko problematiko izobraževanja odložil, če že ne preprečil, namesto njega pa ustvaril okoliščine, kakršne so povzročile razpad avstroogrske monarhije.

To je tisto, kar »nuklearnim federalcem« ne gre v glave — vsaj po odmevih na deklaracijo DSP v časopisu sodej — ko skušajo na podlagi nekega povsem arbitrarnega konstrukta iztržiti koncesije za svoj prestiž. To seveda ne pomeni, da deklaracija DSP zajema vso kompleksnost problematike izobraževanja — narobe, njena hiba je, da ni zajela globalne kulturne problematike z znanostmi in žurnalistiko vred. Sicer pa je to namen poziva drugim kulturnim in strokovnim društvom. Pri nasprotovanju »jedrom« pa gre, vsaj po mojem mnenju, za to, da bi uveljavili realno sožitje namesto efemernih in utopičnih birokratskih »večnosti«.

Opombi:

1. Zal pisca nista omenila poniglavoosti sestavljalcev jeder za leposlovje: šušmarski posel, ki so ga opravili — a zgrešene koncepcije ni mogoče »uresničevati« drugače kakor šušmarsko — skrivajo za imeni oseb, ki pri tej zadevi zagotovo nimajo nič. Denimo, od 5. razreda osemletke naprej se v rubriki **epika** (sic!) redno pojavljajo Titovi govori. Nemara bi se moral s tem pouk-varjati organ, ki skrbi za dobro ime in delo pokojnega predsednika.
2. Da se jugoslovanski narodi bolj spoznajo med seboj, je seveda najlažje in najboljše doseči tako, da se otroci v šoli seznajajo z njihovimi kulturami. Preseneča me, da doslej še nihče ni omenil precejšnje časovne rezerve, ki obstaja v predmetnikih: hipertrofirani indoktrinacijski, disciplinirajoči in dresurni predmeti. Večji del »vzgojnih« predmetov je tako ali tako že davek »poenotenju« vzgoje, denimo »obrambništvo« in STM kot ideološki ekstrakt različnih strok, ki jih neustrezno nadomešča. Kaj klavarno bi bilo »zajedništvo«, ki bi temeljilo na enaki vojaški izurjenosti, telovadbi in na nadomestku družboslovja, spremenjenega v obredne floskule.

Braco Rotar

Predništvo RŠ

OBJEKTIVNE KRITIKE STVARNOSTI K IZOBZIRNEMU PRISTANKU

I. Od nekdanje je veljalo, da tu RŠ nikakor ni odstoj od temeljnih načel, po katerih se oblikuje samoupravni novinar, da je prva in najsvetlejša dolžnost tega istega objektivna in konstruktivna kritika kot družbeno-politične ter ekonomske stvarnosti. Dolžnost in pravica, ki se vezeta na informiranje najširšem smislu, torej ni poceni apologetika — predpostavki, da je samoupravljalska stvarnost brez in skoz pozitivnih sklop teorije in prakse — temveč kritika posameznih odstopov od splošne pravice, odkrivanje nepravilnosti v delovanju samoupravnih organov, premajhno uveljavljanje elegantskega sistema v praksi in podobno. Najbolj razjeren in svetel zgled te vrste samoupravljalskega informiranja je vsekakor Delo, glasilo SZDL. In tisti, ki se je Radio Študent zavzemal za kritičnost in zastavljeni ravni, je bilo njegovo odstopanje, ki je tu in tam izrodilo v levičarjenje brez prave podlage, stvar bolj ali manj konsistentnega priklona na obči koncept samoupravljalskega novinarstva, s hkratno predpostavko, da je ta koncept edino veljavno napotilo v praksi, nekaj, čemur se nikakor ne gre odreči.

Takoča praksa in izkušnje, kakršne smo si, ob delu na programu RŠ, lahko nabrali predvsem v zadnjem letu, pa dajejo slutiti, da ta koncept nikakor ni edinstven, da so možni tudi drugačni koncepti, da so ti večinoma bolj plodni in zagotovo bolj življenjski od utečenega. Na najbolj splošni ravni jih vezema koncept brezobzirnega pristanka, gre pa, pri kritkem za tole:

a) novinarsko podjetje se nikakor ne more izmakniti neki temeljni distanci, ki je konstitutivne narave; gre zato, da se ne more izogniti poročanju, komentiranju o tem ali onem, o tistem namreč, v kar ni povsem vključeno, ne more pa biti tudi povsem izključeno. Samoupravno družbeno-politično občestvo je, tako kaže, zasluilo to subverzivno potezo novinarskega podjetja; od tod tudi predlog po spremembi Zakona o javnem obveščanju, ki mu gre v osnovi za spredozvajanje te distance;

b) po drugi strani objektivno-kritično novinarstvo to distanco spregleduje, konekconcev je od tega odvisno njegovo preživetje;

c) običajno sivino, ki nastopi kot produkt novinarskega podjetja v zapletenih okoliščinah (po tem vprašanju glej: Glasilo SZDL, Delo), bomo premagali na več načinov:

1. s šalo: to, kar se ponuja kot družbeno-politična ter ekonomska stvarnost, velja brati kot vic, ker je to ena izmed redkih priložnosti za to, da bo izstopila dramatična komponenta stvarnosti in pri tem v svoj okvir zajame branje samo.

2. z vodništvom: če bomo stvarnosti na lep in pravičen način dali vedeti, da nikakor nismo nasprotniki tega, da se ona v nas zaljubi; če bomo na primeren način pristopili k nje zapeljevanju, z namigi na možnost bodoče, kar si moči trdne zveze, bo ob predvidenem in mojstrskem ravnanju zagotovo pripravljena popustiti. Če se to zgodi in se nam pusti začarati, smo svoje že dosegli in zagotovo bo sčasoma prišlo tudi do tega, da nam bo dala pokazati svoja najbolj ranljiva mesta, svoje slabosti, nag-njenja in podobno. S tem pa se bomo že tudi znašli v položaju, ki ponuja zaključek, tako rekoč cilj

spremenjenega kurza RŠ: KDOR LJUBI SVOJEGA OTROKA, TA GA TEPE.

II

NI popolnoma jasno, zakaj Družbena redakcija Radia Študent nosi to ime, ko pa je njen namen dosti bolj določen kot naslov, ki ga nosi — namreč predstavitev novjših teoretskih iskanj širši družbeni dejavnosti.

Pa smo že, ne da bi to izrecno želeli, povezali oba pola: družbeno in teorijo. Preimenovanje redakcije za teorijo v družbeno, lahko interpretiramo kot uveljavljanje v praksi enega od starodavnih pedagoških načel, ki so že tako samoumevni, da ga učbeniki te znanosti niti ne zapisujejo več — namreč: učečega nikakor ne kaže strašiti in priznati je treba, da beseda Teorija v večini ušes vzbuja nekaj tega strašljivega prizvoka, kolikor ga reforma srednjega šolstva še ni preobrnila v posmeh. Možnih interpretacij je seveda več, ampak pokažimo, da nismo samo »sivi« in jih, zelo neteoretsko, pustimo pri miru. Čeprav je to načeloma, pa tudi v praksi zelo težko storiti, preidimo raje k dejstvu.

In neizpodbitno dejstvo je, da se boste v mrzlih jesenskih in zimskih dneh ogrevali ob Radiu Študent, kot je to počel že vaš starejši prijatelj, brat in v nekaterih, resda drastičnih primerih, tudi očka in mamica: Pazite! To ni dejstvo, ker bi ga kot takega vzpostavljala tradicija — zgrešeno mislite. Dejstvo je zato, ker je neizpodbitno. Zakaj je neizpodbitno? Dobro vprašanje. Odgovor ni lahek in če ga še ne veste, si vzemite mesec ali dva za premislek.

Na podlagi neizpodbitnih dejstev je torej gotovo,

da se boste ob poslušanju večernega programa Radia Študent prej ali slej srečali z oddajo (zdaj se imenuje Beseda besedo želi, vendar se naslov lahko tudi spremenil, kar pa stvari bistveno ne spreminja), ki bo prinašala nove prispevke, predvsem domače teoretske produkcije, nove miselne pristope k stariim problemom ...

Pomebno je, da takrat ne ponovite zgodovinske napake vaših dedov in pradedov, ki so tedaj ugasnili sprejemnik in prišli k neposrednejšim zadovoljstvom in bili tako prikrajšani za psihedelično izkušnjo. Posledice tega pa so, kot sami vidite, porazne.

III

Miking millionaires is our business (It's fun being a double millionaire)

Oddaje Aktualno politične redakcije odražajo družbeno politično stvarnost — tisto, kar se sprevača skozi prakso. Da gre za bistveno razliko med proklamiranim in dejanskim, je jasno. Da se za to marsikdo čuti nategnjene, je res. Projekti šolske reforme, zapiranje mej, prepovedi uvoza tuje znanstvene literature, odpiranja vrat zaporov v družbo in maratonske graditve mladinskega centra v Ljubljani sproščajo med nami neskaljene občutke besa in moči. Sedemo za pisalni stroj in začnemo pisati, vmes mastno kolnemo in še isti dan se slišimo skozi eter. Vsak začetek meseca nas v Ljubljanski banki čaka študentski honorar, nemajhna kompenzacija za vse prečute noči, za bodočnost, ki nam visi dol.

But you can't win unless you buy a ticket.

NOT SE ZBASAT IN NAPADIT. TO JE TRENUTNO THE BEST REŠITEV

Delo, petek, 25. nov. 83

ŠTUDENTJE OBJEKTIVNO SKORAJ NE MOREJO VPLIVATI NA ODLOČITVE

Samoupravna aktivnost študentov delegatov je zelo majhna — V študijskem procesu se čedalje bolj počutijo kot objekt

LJUBLJANA, 24. novembra — V študentskih organizacijah na univerzi, v njihovih delegatskih odnosih je zavladala precejšnja pasivnost. Dokaj nezainteresirani so postali za opravljanje svojih samoupravnih dolžnosti in ponekod celo za nekatere druge študentske dejavnosti ob študiju. Zanima jih predvsem le še študij, pozitivna ocena in diploma. Toda diploma je formalnost, za njo je premalo znanja. To študentje vedo in protestirajo zoper takšno obravnavo študentov v visokošolskem procesu. Takšna razmišljanja je bilo slišati na nocojšnji

V nevednosti je moč

Delo je jako zanimiv in privlačen kajtnj, ki mu marsikaj uide v hlače več, kot mu je pripuščeno. Tako smo zadnjič lahko veselo čitali člančič neke Jarke Svetlike moškega spola, ki se trudi povedati kako občutijo so študentje in sploh ima zanje marsikatero lepo in tolažilno besedo. Za one pridne, kakopak, za zlobne tako vemo, kje se zbirajo: okrog Tribune in RSa (odkar ni Laibacha v Ljubljani je ŠKUCu odpuščeno). Pod vestičkarsko skropucalo podpisani peroprsj ke to informacijo moral še ka-

Zadržati ali ubiti

Na dan svoje smrti je imel Stojan Savič petindvajset let. Umril je na Karaburmskem trgu pri usodnem poskusu, da bi se »obogatil« s krajo cigarete, kifel in prest iz kioska Mlinarsko pekarske industrije. Sredi kobancanja po naloženih policah s še dvema znanecma je nanje naletela miličniška patrola. Stojan edini ni uspel pobegniti. Z enega konca trga ga je pregnal mlajši, na drugem pa pričakal starejši policaj. V prerinjanju, ki je sledilo, je policaj izgubil gumb na uniformi, mladenič pa življenje. Proti policaju ni bila vložena prijava.

»Scenarij smrti« je bil odigran v noči med 11. in 12. oktobrom. Vest o tem, kratko in zastrašujoče jasno, smo lahko prebrali v Politiki šele 20. oktobra, brez poiznaila čemu osemnedevna zamuda.

To dejstvo samo po sebi izziva dvom, neko drugo pa strah. Nikakor mi namreč ne uspe razumeti, kaj tako pomembnega se lahko ukrade iz tržnega kioska, da bi bilo zakonito ubijanje primerna kazen. Pa recimo, da imajo v primeru bega z mesta delikta

problemski seji Univerzitetne konference ZKS Ljubljana, ko so govorili o položaju mladih na univerzi, oziroma strnili razprave in pobude iz osnovnih organizacij ZKS na fakultetah, višjih šolah in akademijah.

V gradivu za sestanek piše: »V univerzitetni konferenci ZKS ugotavljajo, da so študentje delegati v univerzitemnem svetu slablo povezani z osnovnimi organizacijami ZSMS, iz katerih prihajajo, da se slablo udeležujejo sej in da le redki razpravljajo. V posebnih izobraževalnih skupnosti so študentje delegati prej izjema kot pravilo. In: »Nedvomno je eden od razlogov ta, da objektivno nimajo vpliva na odločitve. »Isto je ponavljala tudi nocojšnja razprava: na nekaterih visokošolskih organizacijah je mladinska organizacija aktivna, na nekaterih je ni čutiti; čemu ne morejo odločati pri izbiri profesorja

dečo prinesiti iz UK ZKS Ljubljana, saj ga je po tekstu sodeč ravno tam udarilo božje (navdih).

Ali nas je v vsej tej besedni godlji zanimala ena sama samcata opustošena metafora. Naj jo sladko ponovimo:

»Radio Študent in Tribuna hlatasta za ekscesi...«
Kar stopi se v ustih, a kaj, ko se zadnji konec tako nemarno zatakne v grlu. Saj ne da bi pričakovali, da bodo raznorazne Svetlike brale Tribuno, neko osnovno obveščenost o zagatah svobode tiska v slo-

vestno prostoru pa bi le pričakovali. Ta besedna diareja je bila namreč sproducirana štir dni pred dnevom republike, kar pomeni, da je bila 3Buna v tistem času še veselo mrzla in bela. A kaj ko je s tem časopisom tako, da ga je preveč, še celo, ko ga ni nič več. Pravzaprav situacija niti ni tako pogrošna, saj: kdaj pa je bilo potrebno blatenje (ki se sicer, ko je uradno, ne imenuje čisto tako, mi boste opustili, ne morem in ne morem se spomniti pravega imena) podpreti z dejstvi. Stvar pač spravimo v register

je odpeljal lliča v skladišče. Tam »sta se dogodila« dva udarca in nič več, tako vsaj trdi vest v Politiki 21. oktobra. Najprej je Zoran mahnil miličnika po nosu in mu ga zlomil, nakar pa je Cvetin v samoo-

brambi zrušil Zorana z udarcem v trebuh. Dogodek se dalje odvija po tem vrstnem redu: pride patrola in odpelje prestopnika najprej v SNZ. »Vračar«, nato pa na kliniko »Bežanijska kosa«, kjer ugotovijo alkoholiziranost ter na nevrokirurško kliniko, odkoder je odpuščen z diagnozo »brez poškodbe».

Na koncu ga odpeljejo, torej živega in zdravega, v mestno SNZ, kjer ga prijavijo zaradi »napada na miličnika«. (O napadu na poslovodjo niti besede, kar pomeni, da se to ni zgodilo, ali pa da je nos miličnika Cvetina zakonsko bolj zaščit en nos poslovodje Miće).

Na mesto pade noč in v mestni SNZ se po vestici v Politiki ne dogaja nič. Mladeniča »naslednjega dne privedejo pred preiskovalnega sodnika, kjer mu nenadoma postane slabo, pa ga zato z rešilcem pre-

Poklicali so prometnega miličnika Cvetina Jagodića, da v imenu zakona reši spor. S tem namenom

in niti odgovora ne dobijo; v študijskem procesu je študent čedalje bolj objekt, saj varčevalni finančni normativi šolo prišiljujejo v to: čedalje več študentov si išče denar za preživljanje tudi s honorarnim delom preko študentskega servisa, del dohodkov tega servisa se pa uporablja za kritje vsakoletnih izgub v študentskem centru.

Med študenti je 11 odstotkov komunistov, aktivnih med njimi malo. Poglavitna krivda za neaktivnost študentov v samoupravnih organih — tako je bilo slišati — ni samo to, da nimajo možnosti odločanja, marveč je vzrok tudi forumski način delovanja in neinteresantna vsebina dela. Posamični izkrivljeni primeri zgrešene uporabe bonov za popust pri topli južini dobivajo daleč pretirane razsežnosti, saj velika večina študentov pozdravlja, druga dogajanja v visokošolskem življenju ju žal ne privlačijo.

lanskih obtožb in glej kako domače se vleče med-

pps
Če je bilo do sedaj nebesedi prepuščeno da govori o važnem, bo to zdaj prevzela beseda drugega. Svoboda je suženjstvo, pravi Orwel, in jaz mu verjamem.

V.B.
peljejo v bolnico na »Brežanijskoj kosi«, kjer ga operirajo. Po šestih dneh v tej bolnici umre.

Imel je trindvajset let. Poročilo se zaključuje na že znan način: »Preiskava je v teku, proti nikomur ni vložena prijava.«

Dežurni zdravnik je zabeležil: »Raztrgano črevo, zmečkani obe strani trebušne votline, rama in desna podlaket.«

Kdo in v imenu česa sme hoditi človeku po trebuhu, mu lomiti rebra, roke in trgati čreva? Vemo samo to: zapornike pretepaajo samo tisti čudaki, ki jim je človeško življenje mnogo manj pomembno kot življenje lastnih najmračnejših impulzov ali gor-reče izpolnjevanje »profesionalnih dolžnosti«.

Poleg tega, če je obveščanje javnosti in mestne SNZ Beograd s tako zamudo postala praksa, ostajamo negotovi, če se ni mogoče medtem dogodilo kaj podobnega.

Boris Tadić
prevod: V.B.

Preveč je pogovorov brez dogovora in tudi o koristih nocojšnjega se je spraševal eden od navzočih.

Med konkretnimi nocojšnjimi predlogi oziroma pobudami so bile: več manjših raziskovalnih nalog, v katerih bodo lahko delali študentje in z njimi tudi, kaj zaslužili. Ustanavljanje organizacijskih jeder, ki bodo spodbujale večje aktivnosti med študenti. Večje štipendije, zlasti za študente, ki so iz ekonomsko slabših družin in bolj oddaljeni od doma. Kdor bonov za popust pri topli južini ne potrebuje, naj jih ne vzame; pusti naj jih tistim, ki jih bolj potrebujejo. Večji vpliv študentov na šolski urnik. Prizadevanja za zaposlovanje diplomantov. Zveza komunistov bo pomagala obnovljati aktivnosti ZSMS na visokošolskih organizacijah in spodbujala idejno angažiranost mlade generacije.

JANKO SVETINA

lanskih obtožb in glej kako domače se vleče med-

pps
Če je bilo do sedaj nebesedi prepuščeno da govori o važnem, bo to zdaj prevzela beseda drugega. Svoboda je suženjstvo, pravi Orwel, in jaz mu verjamem.

V.B.
peljejo v bolnico na »Brežanijskoj kosi«, kjer ga operirajo. Po šestih dneh v tej bolnici umre.

Imel je trindvajset let. Poročilo se zaključuje na že znan način: »Preiskava je v teku, proti nikomur ni vložena prijava.«

Dežurni zdravnik je zabeležil: »Raztrgano črevo, zmečkani obe strani trebušne votline, rama in desna podlaket.«

Kdo in v imenu česa sme hoditi človeku po trebuhu, mu lomiti rebra, roke in trgati čreva? Vemo samo to: zapornike pretepaajo samo tisti čudaki, ki jim je človeško življenje mnogo manj pomembno kot življenje lastnih najmračnejših impulzov ali gor-reče izpolnjevanje »profesionalnih dolžnosti«.

Poleg tega, če je obveščanje javnosti in mestne SNZ Beograd s tako zamudo postala praksa, ostajamo negotovi, če se ni mogoče medtem dogodilo kaj podobnega.

Boris Tadić
prevod: V.B.

0 nuklearnih gobah in univerzitetnih peronosporah

Pojmi, kot so ciklon in anticiklon v meteorologiji označujejo zračne tokove, ki, v odvisnosti od vlage, temperature, zračnega tlaka in še nekaterih atmosferskih dejavnikov prinašajo relativno stabilno, ali celo grdo vreme in ki so faktorji, ki bistveno določajo klimo z njo pa na primer kmetijske pridelke, lokacijo nekaterih energetskih instalacij (npr. hidrocentral) ali turističnih objektov. Letos je eden od pomembnejših morskikh tokov, ki tečejo od vzhoda proti ZDA pa do zahodnoevropskih obal, prinesel seboj ne samo dežne oblake ali jate rib, pač pa tudi nek čuden nemir, ki je v duše mnogih Evropejcev vneseel tesnobo, večjo od gnenja, ki napoveduje nemir naravnih elementov, tako da je bilo moč v tem obdobju, ki se je zavleklo do današnjih dni, na ulicah npr. zahodnonemških mest videti kolone ljudi, ki so v celoti majhnih otrok, ki so na transparentih nosili simbole, ki jih običajno vidimo postavljene na vodih visoke napetosti, ali nekatere druge, ki jih najdemo na vojaških transporterjih. Seveda ta »klomedija« ni bila uprizorjena da bi se otipal puls živih represivnih sil, ali funkcioniranja demokratskega aparata še manj pa zaradi modnih razlogov ali brezdeležja. Niti se ni vključilo v ta kontekst raznojavansko vprašanje, razen če se ni razmišljalo o raznojavanskih prostorih trajnejšega značaja, na primer nekaj peki pod zemljo. Pazljiv bralec je lahko že iz teh vrstic razkril, da gre za nuklearna gibanja, organiziranja zaradi odločitve ameriške vlade in vlad držav članic NATO pakta, da postavi v Evropi (to je v tistem delu, ki ga pogosteje imenujemo Zahodna Evropa) rakete srednjega dometa in rakete križarke, ki kot bojna sredstva nosijo nuklearne glave. Odnosi med supersilama so s tem, po moji oceni one druge strani (ZSSR), vidno skaljeni

(rekli bi: diakoeptstvo, glede na njihove učinek doseganjih nuklearnih instalacij), tako neugodna med pozicija preti s še večjimi neugodnostmi glede na takšne — nikakršne-odnose med vzhodom in Zahodom.

Indikativna je reakcija javnosti v državah Zahodne Evrope, ki je pokazala veliko mobilnost in organiziranost ob tem, da očitno stoji pred problemom »ali — ali« odločitve. Božja jagnja so očitno že zdavnaj na Zemlji (in to čvrsto na obeh nogah), vendar s tem niso nič manj smrtna, še posebej odkar je Cerkev prevzela nase del humanitarne odgovornosti za reševanje žgačljivega problema raket. V kolikor odstranimo naplavine modnega, malce schick razvedrila (pred dvajset in več leti se je govorilo o navzočnosti na raznih opernih in gledaliških predstavah na način, ki ga danes uporabljajo nekateri posamezniki, ko govorijo, da so bili prisotni na teh antinuklearnih demonstracijah), javnost v intenci kaže vse, kar organizirana javnost (ne) more storiti, s tem da na enostaven način počne nekaj, kar nikakor noče v plesnive lobanje političnih močnikov. Tu ni ludizma, saj udarci padajo tudi po vojaških objektih, pa tudi po politiki, ki so eden od iniciatorjev »nuklearnega viharja« (primer demonstracij v Zahodnem Berlinu ob obisku R. Reagana — 150 tisoč ljudi). Ne smemo pozabiti, da eno glavnih človeških komponent v teh demonstracijah sestavljajo tudi študenti in inteligenca. Vendar se zdi, da obstajajo na temu planetu oaze, do katerih »peščena nevihta« in nemiri te vrste ne sežejo, oaza, v kateri neke politične strukture živijo v prepričanju, da je kriterij ohranitev miru prav pomanjkanje vsakega kriterija, človeškega, moralnega, političnega. Protokolarne šablone in »vic — maheraje sredstev javnega informiranja se v teh in takih planetarnih Edenih gibljejo po stezka, nesrečno sklepanih opisih v novinarskih stolpcih, ki prenašajo zrnce atmosfere, ki vlada v Zahodni Evropi, da bi bila beroča publika informirana in zadovoljena po sistemu »cesarjeva nova oblačila« (t.j. tresla se je gora, rodila se je miš) ali z organizacijo, lastnih poskusov animiranja javnosti, kjer med temi poskusi in pisanimi sejmi ni nikakršne razlike.

Akumulacija političnega trenutka se v družbenih celotah, kolikor ni prepuščena kuloar sistemu, lahko izvede s pomočjo institucij, ki so dane v uporabo (ali bolje rečeno, ki so vsiljene) članom določenih družbenih grupacij. V tem trenutku ni več važno samo to, kaj se v svetu trenutno novega dogaja ali kakšen je odmev posameznih mirovnikh kampanij, pač pa način (ne) funkcioniranja takih institucij, ki so postale patron misli in akcije v kontekstu javnega delovanja in mišljenja. Obseg tega razmišljanja lahko na tem mestu zožimo in kanaliziramo v eno smer, ki zabode v sfero univerzitetnih institucij, natančneje ene od njih, znane pod imenom Filozofska fakulteta v Zagrebu. Za eno večjih visokošolskih masinerij, na njej študira nekaj tisoč študentov, bi bilo logično, da bi imela v okviru obstoječih študentskih kvaliteten službo informiranja, ki bi bila v določenem trenutku sposobna angažirati večje število študentov pri delu v zvezi z nekaterimi urgentnimi problemi, če bi bilo potrebno pa tudi izdati kakšno publikacijo, preko katere bi svoje delo prezentirala študentski javnosti drugih fakultet ter s tem eventualno odprla prostor za neke vrste sodelovanja.

Te pripombe imajo po malem utopični značaj, pa saj glavnemu političnemu telesu študentov FFja, to je KOSSOFF (koordinacijski odbor zveze socialistične mladine filozofske fakultete), glede na njegov domet, tudi ne pristaja drugo ime kot to, to je UTOPIA (nikjer), kajti kako drugače pojasniti dezorientiranost študentov, že pregovorno nekomunikativnost posameznih vej te organizacije (to je osnovnih organizacij mladine na posameznih oddelkih) med seboj (imejmo pred očmi, da se ljudje, ki opravljajo dolžnosti predsednikov teh organizacij v glavnem ne poznajo) ter jalov angažma same organizacije, katere večji uspeh je na primer organiziranje brucovanja. Kot neka vrsta političnega telesa ima KOSSOFF očitno »komunalno«

vlogo čiščenja »ideoloških« odpadkov, zato pri njegovem delu vprašanja, ki posegajo v pravno-politično problematiko ostajajo na nivoju že napisanih »resolucij«, brez najmanjše tendence, da bi jih prezentirali večjemu številu študentov, ne glede na to ali so člani ZSMS ali ne. Tu se nedvomno pokaže enostranskost orientacije take institucije, tako da ne more biti govora o neki vrsti fleksibilnosti. Kako pojasniti majhno (ali nikakršno) angažiranje velike večine študentov te visokošolske institucije, ki bolj gostujejo znotraj akademskega »revirja« kot sodelujejo v tej organizaciji. Argumenti kot so »nezainteresiranost, lenost« itd. v tem kontekstu visijo v zraku; težko je pomisliti, da bi ti argumenti adekvatno pojasnili ostoječe stanje. Pa so prav ti argumenti največkrat prisotni v komentarjih študentov, ko je beseda o tem, da bi bilo treba delati v obstoječih organizacijah ZSMSa na FFju. Če gre za subtilno mimikrijo študentov in težnjo k »zgovornemu molku« ali za apatijo ostaja subjektivno vprašanje, vendar bi morali, ko razpravljamo o učinkovitosti KOSSOFFa (to vprašanje pa ni niti malo subjektivno), bodisi upravičiti njegov obstoj v tej obliki z vsemi pooblastili in dometi njegovega dela, ali pa bi se mogoče morali vrniti v šestdeseta leta ter eventualno preučiti možnost obnove nekaterih liberalnejših načinov organiziranja študentov preko določenih forumov. Ustajalen način odločanja po sistemu »z vrha pa v bazo« ne bi smel biti obrazec za delo študentske organizacije (to je ZSM), ker je to slab zgled oportunizma, ki v tem primeru nima možnosti niti za uredničevanje neke izvršne (avtoritarne) funkcije, preko katere bi se ZSM lahko vsilila drugim političnim telesom na sami fakulteti (in bi o tem prezentirala voljo študentov) niti za animiranje samih študentov. Če bo to še trajalo, bo ZSM postal resna ovira v funkcioniranju študentskega mnenja, čemur sledi tudi lastna diskreditacija.

ZORAN PIŠČ
prevod: V.B.

Zakaj Ljubljana nima rock kluba

Vprašanje bi bilo še bolj konkretno, če bi se vprašali, zakaj Forum in ŠKUC nikakor ne moreta dobiti prostora za redno (vsaj enkrat tedensko) organiziranje koncertov. Vsi drugi poskusi na tem področju (Gospodarsko razstavišče, na primer) so prenehali, še preden so prav zaživel.

Dovolj žalostno je, da so mnogi časopisi (med njimi seveda tudi Tribuna) o tem vprašanju že kdo ve kolikokrat pisali, pa se še vedno nič ni spremenilo — oziroma se je na slabše. Verjetno še pomnite, da se je pred leti večina koncertov (sem seveda ne štejem »velikih«, ki so ves čas v Hali Tivoli) dogajala v menzi v študentskem naselju, kar so kasneje zaradi »nastajanja škode« prepovedali, glavnina dogajanja pa se je medtem že premaknila v klet IV. bloka, v Disco Študent. Kljub relativno neprimer-nemu prostoru so se tam poleg diska ob torkih redno dogajali tudi koncerti manj znanih skupin iz Slovenije in cele Jugoslavije, pa seveda tudi video, fotografske in druge dejavnosti.

Historijat ukinitve Disca Študent je verjetno dovolj znan: Študentski center, bojda na podlagi zahtev stanovalcev IV. bloka, zahteva prenehanje glasbene dejavnosti v ŠN. Po daljšem nategovanju z obeh strani, je Forum kljub formalni podpori vseh ravni mladinske organizacije, potegnil krajši konec: »javnih prireditvev« v kleti IV. bloka v tej sezoni ni več. Vendar pa s tem zgodbe o teh prostorih še ni konec. Forum jih je namreč še nadalje uporabljal za glasbena in video snemanja, razne vaje ipd. Toda septembra so prejeli dopis, naj prostore dokončno izpraznijo, ker naj bi tja preselili mizarsko delavnico in vskladiščili inventar bloka I., ki ga adaptirajo. Forum se iz prostorov ni izselil, kar so utemeljili s tem, da je v drugih blokih dovolj prostora za delavnico in skladišče, ter da je bilo v ureditve kleti IV. bloka vložena preveč dela in sredstev, da bi opustili namensko uporabo teh prostorov. Poleg tega pa ŠC, čeprav je v začetku obljubil dodelitev nadomestnih prostorov, konkretnije ni izkazal tega namena. Tako je zaenkrat ohranjen status quo, jasno pa se je pokazalo, da pri poskusu izselitve Foruma ni šlo za skrb za nočni red in mir, temveč za likvidacijo kompletne glasbeno scenske dejavnosti Foruma in ŠKUCa (kajti obe organizaciji sta sedaj praktično združeni).

Mladinski center na Kersnikovi

Pri vseh »izbaviljanjih« iz prostorov v naselju, se je Študentski center skliceval na prostore na Kersnikovi, kjer naj bi se v bodoče dogajale številne obšturnjske dejavnosti, vendar pa se je prav pri glasbenih dejavnostih močno zataknilo. Najprej je disku in koncertom nasprotovala KS Ajdovščina, in dogovora med njo in mladinsko organizacijo še vedno ni — vsa zadeva še vedno lebdi v zraku. Težišče je sedaj namreč na konkretnější zadevi, na denarju. Jasno je namreč, da bi bilo treba prostore

»IZGNANSTVO« V ŠIŠKI

Že letos spomladi pa se je pojavila precej zadovoljiva kompromisna rešitev za glasbeno dejavnost Foruma. Začela so se namreč redna gostovanja v MC. Zgornja Šiška, kjer so bili prostori nekdanjega diska praktično neizrabljeni. Predvsem pa je bila velika pridobitev uporaba dvorane, ki je poleg diska in je drugače last krajevne skupnosti. Ta se je izkazala kot zelo primerna za manjše koncerte, in ti so se nekaj časa redno dogajali vsako soboto. Sku-

paj z diskom, video in filmskimi projekcijami so predstavljali vsaj enkrat tedensko možnost za »drugačno« preživljanje prostega časa.

Pa tudi to ni šlo dolgo. Disko v Šiški sicer še vedno laufa, koncertov pa že nekaj časa ni več. Razlog? Nesporazum neke na relaciji krajevna skupnost — folklorna skupina Emona (ki dvorano uporablja) — krajevna mladinska organizacija — Forum, v glavnem pa se vrtili okoli upičevanja dvorane, ter njenega vzdrževanja. Kakorkoli, koncertov že od oktobra ni, če ne štejemo tistih ob prireditvi Kaj je alternativa?, ko je bil simpozij uporabljen kot opravičilo za žive nastope in ostalo »spektakel-sko« dogajanje, ter poskusa v samem disku, ki ni ravno najbolje uspel. Drugi dan prireditve Kaj je Alternativa? je v Šiški spremljalo blizu šeststo ljudi, zadnji »živi« punk-žur pa čez štiristo. Glede na izkazan interes, je prav neverjetno, da se na tem področju kaj ne ukrene. Obškinska konferenca ZSMS Šiška je sicer za to, da Forum uporablja dvorano, podpirata ga tudi Republiška in Mestna konferenca toda še vedno se ni nič premaknilo.

Najnovejša varianta je, da naj bi se nekaj koncertov zgodilo na bežigrajski Gimnaziji, toda to je le čisto provizorična rešitev, za kakšno trajnejšo pa zaenkrat ni videti možnosti. Zalostno!

Tomi Gračanin

Oprošeni temeljnega davka na promet po sklepih št. 421-1-70, z dne 22. januarja 1973

PEŠIMISTIČNI REALIZEM JE URADNI NASLOV SLIKOVNEGA GRADIVA

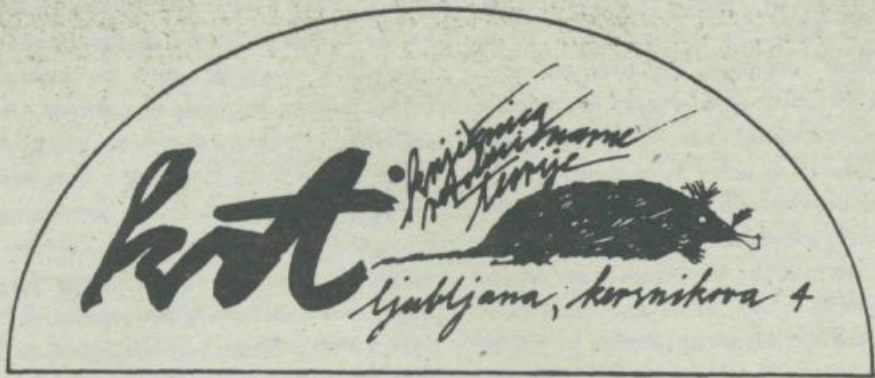
KRT

Program krt

Knjižnica revolucionarne teorije

Dostej izšlo

Steinar Kvale: Izpiti in gospostvo, 75 din
Friedrich Engels: Proti zaroti molka. Spisi o Marxovem »Kapitalu«
1, 98 din
Michaël Mauke: Marxova in Engelsova teorija razredov, 100,00 din
Skupina avtorjev: Studentsko gibanje 1968—1972, razprodano
Razgovori z Marxom in Engelsom: 250,00 din
Tomaž Mastnak: H kritiki stalinizma: 100,00 din
Aleksandra Kollontaj: Ženska v socializmu. Izbrani spisi o ženskem vprašanju, 150,00 din
Johann Most: Kapital in delo (Anarhizem in komunizem, 150,00 din
Ciril Nasković: ČSSR 1968. Kritika stalinizma in koncepcije nove družbe, 200,00 din
Leo Šešerko: Naravoslovje in blagovna forma (Alfred Sohn-Rethel: Duševno in telesno delo, 200,00 din
Friedrich Engels/Karl Marx: Kritika malomeščanskega socializma

V tiskarni, v pripravi

Jasna Fischer: »Ura vesoljnega socialnega punta se bliža«. Začetki delavskih bojev na Slovenskem

Igor Bavčar/Srečo Kirm/Bojan Korsika: Kapital in delo v SFRJ
Wilhelm Reich: Sekspol. Izbrani spisi.
Mike Brake: Sociologija mladinske kulture in subkultur
Delavska opozicija. Izbor tekstov

Program za leto 1984

Antonio Negri: Delavci in država. Izbrani spisi
Pierre Dubois: Sabotaža v industriji
Silva Mežnaric in sodelavci: »Bosanci«
Pavel Ganjar: Urbanizem, družbeni konflikti, planiranje
Slobodan Samardžić: Marksizem druge internacionale
Karl Marx: Svoboda tiska in cenzura
Hubert Požarnik: Alternative
Skupina avtorjev: Alternativne oblike množične kulture pri nas
Geoffrey Kay: Razvoj in nerazvoj
Lesley Doyal: Politična ekonomija zdravja

Dekadenco za Slovenca

Le kaj je dekadenco za Slovenca, sprašuješ se ti bralec mladi. Dva oka željna za zakladi po papirju žejna se stegujejo. Se je čas, da odložiš pisanje to, da ne boš kot dr. Faustus preklinjal dneva svojega spoznanja, ki v svoji opojnosti sladkobni nosi po kratkem svetlem ekstatičnem blisku s seboj le pogubljenje. A ti bérés naprej. Poti nazaj več ni. Ključavljem nemir v tvoji duši, vedoč, da nova obzorja se razgrinjajo pred teboj, ti ne bo dal moči zaklopiti oči, zenicam tvojim, palčnicam, čepnicam drobnim počiti se, dokler časa opojnega spoznanja, do dna, do zadnje kaplje izpita ne bo.

Pošast hodi po Sloveniji, imenovana dekadenco, in godec cankarjanski plakajoč hodi za njo in ogromen falos se mu vleče po zemlji razorani slovenski, košči mesa ostajajo zatakneni na trnjevi poti našega vsakdana ter iz vsakega en nov estetski predmet vzbrsti, lep zaradi lepote same. Zato ustvarjamo bratje v imenu lepote, nov svet in sladko življenje, kjer bo na grmu poezije rasel ratluk in v bradah filozofov si bodo (p)(t)ičke poželeja spletale želaninasta gnezda.

Čeprav ne bi radi vsiljevali svojega subjektivnega pogleda na svet, moramo ugotoviti, da štirje apokaliptični jezdeci že zdavnaj niso več aktualni in pred seboj imamo za celo konjenico nadlog in tegob. Naj jih naštejemo le nekaj:

- latinskoameriška inflacija je prestopila občinska merila,
- milijoni nezaposlenih tavajo od okenca do okenca v avionu, ki ga bodo sestrelili ruski lovci,
- energetska kriza nas sili k povratku k romantiki ob svečah in k najstarejšemu načinu gretja,
- populacija raste, nafte je vse manj, morda bo Viator vpeljal rikše,
- krščanstvo izumira, kajti zaradi A.I.D.S. ne moreš več brezskrbno ljubiti svojega bližnjega,
- reforme šolstva morijo med slovenskimi punkerji,
- japonski čudež se ni natelet na posnemovalce,

Gledano skozi dialektično dioptrijo znanstvenega socializma se propadanje družbene biti odraža tudi v propadanju družbene nadstave, pa ne njene najbolj slaboumne veje, ampak vseh oblik družbenih zavesti. In v tej fazi propada umetnosti nabene povesti. In v tej fazi propada umetnosti nabene povesti. In v tej fazi propada umetnosti nabene povesti.

Bolje poučeni krogi vedo, da je do podobnega občutja (fin de siecle), prihajalo že koncem prejšnjega stoletja, le da je takrat šlo samo za zadnje trgačje buržoazne kulture, sedaj pa, kakor trdijo še bolj poučeni krogi, gre za novo občutje (fin de mille), ki naznanja konec umetnosti in človeštva nasploh. Nova dekadenco je že sama v sebi dekadentna, kar pomeni, da sploh ni več dekadentna v pravem pomenu besede, vendar ne mislite, da je dekadentna le zaradi imena, kajti takoj vam bo jasno, da dekadenco kot (—) daje +, daje nekaj lepega, sončnega in nepokvarjenega. Zatorej se nova umetnost zateka iz sprjene realnosti, vsakdanje otopenosti v romantično predstavo prirode, družbe in samega sebe. Vse naše življenje je podobno teku čez ovire med rojstvom in smrtjo, naša časa je lobanja, naša pišča je kri, Satan je naš bog in jaz sem njegov prerok. Kdor tega ne razume, naj si sam pripiše posledice.

Dekadent je lahko kdorkoli, vendar dekadent ni kdorkoli. Imeti mora nekaj lastnosti, ki so opisane v nadaljevanju. Lahko se z njimi javno postavlja, tako da ga je moč opaziti na prvi pogled. Druga skrajnost je, da je navzven na moč lojalen državljan skrivaj pa njegov razvrat presega vse meje po božnosti. Ti slednji so bržkone še bolj subverzivni, čeprav so scene dosti manj občene, če niso javne. Vsak se v skladu s svojimi nagljenji, nagoni, instinkti, prepričaji, vero, ideologijo, mišljenjem itd... odloči za eno črto v spektru med obema skrajnostma.

Govoriti o vplivih ali originalnosti nečega naj se za vedno konča, saj je ni stvaritve ne kulture na svetu, ki bi bila tako ali drugače originalna in ne le dialektični zbirke rahlo preoblikovanih predhodnic. Zatorej dajmo le nekaj iztočnic, ljubiteljem priročnih knjižic »kar po domače«
v pomoč.

- a) Vsestranska osebnost naj bo večno vodilo človeku odprtega srca in glave. Ošabno naj se okrene od specializirane strokovnosti, tipajoče v ozki svetli progi večne teme, ki vodi k končnemu cilju: vedeti skoraj vse o skoraj ničemer. Dekadent naj se vrže v vrtnice življenja, ustvarja naj vse, saj svet kar kliče po ustvarjanju. Dobro in slabo tu nima več pomena, kajti vse je relativno in subjektivno. Če svet ne sprejme stvaritve dekadenta, ki je sam svoja največja stvaritev se ta ne sme odpovedati svojemu delu, lahko kar najbolj pa si poišče oziroma ustvari tak svet, v katerem se bo lahko kar najbolj realiziral. Lahko se trdi, da nekaj je, nikoli pa se ne more potrditi da nečesa ni, se pravi, da je ena sama večnost in to je, da je vse. Torej smo se s tem že realizirali, plasirali v brezkonkurenčnosti neskončnosti.

- b) Naloga vsakega je ustvarjati lepoto, niso pa vsi zmogni takšnega ustvarjanja. Človek, ki je sposoben ustvarjati lepoto je umetnik, ni pa vsak umetnik sposoben ustvarjati lepote. Estetski pogled na svet se pri ljudeh razlikuje, vsakdo si ima pravico ustvariti svojo predstavo o tem kaj je lepota kaj ni. Umetnik ustvarja lepoto zaradi lepote same, ki je v okviru individualne zaznave absolutna. Umetnik ne obstaja za to da bi ustvarjal karkoli, umetnik mora ustvarjati umetnost. Umetnost nima uporabne vrednosti, ker lepota ni uporabna lastnost. Umetnik je genij, je visoki duh, ki ustvarja svet okoli sebe po principu estetik in larpluraltizma. Umetnik je nadčlovek, je kreatore. V tem doseže stopnjo ko more odigrati vlogo stvarjenja — vlogo, ki jo ima v primitivnih civilizacijah bog.

- c) Kritičnost in samokritičnost hromi ustvarjalni karakter, ker mu s pomočjo lažnih neuspehov riše predstavo lastne nemoči. Zato je edini pravilni pogled ustvarjalnega duha na svet in lastno delo popolna nekritičnost do samega sebe in preziranje vseh oblik zunanje kritike. To nepotrebnost naj nadomesti v naši duši sončna zavest o lastni veličini in genialnosti, ki naj vzpodbuja našo ustvarjalnost, saj vemo, da je umetnik na svetu, da ustvarja lepoto, kakor je matica v čebelnem panju z namenom ploditi sledeče rodove. Kritika, ta impotenca človeške zavesti, bo v dekadenci za vedno izumrla, spravili jo bomo tja, kamor spadf, v muzej zraven kolovrata in bronaste sekire.

- d) Dolce stil nuovo, mehko prosojno vate se vpije zmehotno opojno v svoji sladkobi, v svoji svetlobi bežno svetli čez temine resnice nežno nasladno v tvojem drobovju mehko prosojno, zmehotno opojno plešajo, rajajo čudne kresnice pesmi prelepe, luč v turobi srce trpeče trepeče v okovju

- e) Satanizem oziroma trditev: Satan je edini pravi bog. Zakaj? Morda bi kaj več povedala trditve: Satan je edini originalni bog. Je edino mitološko bitje, ki je obenem naše lokalno, lokal-patriotsko slovensko, pa tudi svetovno priznano, torej internacionalno. Pogosto zanj uporabljamo naziv angel zanikovanja, torej tisti, ki vedno reče ne in si že tudi

s tem dejanjem, ki je v naši da-našnji družbi sila redko in rizično, zasluži posebno mesto med odgovornimi tovariši. »Ne«, pravijo le še nedolžna dekleta, če lahko sploh še trdimo, da je pri nas kdo nedolžen, saj vemo, da smo za današnje krizno stanje krivi vsi.

Druga, prav tako občudovanja vredna Satanova lastnost je ta, da je v svojem bistvu slab, zloben negativec, ki mora v želji delati zlo storiti tudi marsikaj dobrega, se pravi ni meje med dobrim in zlem, vsaj ne ozko začrtane, pa je prav razveseljivo, da kdo s slabim namenom dela dobro in to v času, ko nam vsi sicer za najboljšimi željami pri zadrževajo le udarec za udarcem. Prav tako nam je blizu zato, ta ubogi hudič, ker je tako človeški. Ostali bogovi so se mučili in mrcvarili za človeštvo, sestradani hirali po križih za tuje interese, le Satan se je čisto zavestno sprivatiziral borec se za lastne interese, in ker trpi, trpi le zase. Zatorej mirno prodajmo svoje duše Satanu, čeprav radi verjamemo, da jih je kdo drug že zdavnaj prodal brez naše vednosti najboljšemu ponudniku in glede na to da je dotičnik v vseh svojih reinkarnacijah na čelu z Mehistom vseh beseda, je to še edina možnost kako rešiti naš življenjski srednjeročni načrt s pozitivno bilanco.

- f) Poezija noči in grobov, ta stara romantična zvrst, je v novi dekadenci spet pred svojim razcvetom, le da hladno temačno vaških pokopalšč zamenja marmornata osvetljenost prosekur in topla obrtnost pogrebno-krematorijske sistema. Nevidna meja razčlovečenja, ko nehamo biti nekdo in postanemo nekaj ommamo vabi umetnika naj odkrije ta malce zapostavljeni svet naših fobij, paranoj in ubiganj. In mar je res šele smrt tista, ki nas spremeni v nekaj, ali pa že samo življenje in je odhod v lovčeva večnega standarda le končen obred utečenega mehanizma in vsi smo predestirani uničenju in svet v katerem živimo je nekakšen Empire of the Vampire, njegova mljnovost pa mu daje vits brezčasnosti. Ter končno, ali smo mi res mi? Zato je nešteto ugank postavljenih pred nas in ni daleč časa, ko bomo frankensteinovsko preklinjali stvaritve naših lastnih misli, sposobni smo ustvariti pošast, ki nas je, svoje očete in matere sposobna uničiti. Morda je že med nami.

- g) Ljubiti posebnosti, ekscentričnosti, perversnosti in anonimnosti bilo je že od nekdaj blizu naši duši, tem bolj ako je ona sama bila k takim devijacijam, maklonjena in isprijena, pa se je bilo hitlo opravičiti, bilo še kaj gizado pred ostalimi postaviti. Ker je vsak dekadent ekscentričen in vsekakor drugak od svoje okoline in ga ta zaradi tega jako težko prebavlja ali pa vsaj ne zastopi se mu prej ko slej misel utrne, da je svet okoli njega nekako drugak od njegovega notranjega sveta. Dekadent se vseskozi nagiba k izjemnim in vnrednim dejanjem in bitjem, odstopajočim monotoniji bivanja. Zato stopa v ospredje dogajanja tako ali drugače izjemni posamezniki, norci in blaženi, seksualni manjki, patološki nasilniki, bajleslovna bitja in. Norščica in azili so prave zakladnice človeškega duha, ker je vzklišenih največji potencial drugačnosti. Končno še vprašanje kdo je normalen? Verodostojni odgovor sigurno zavisi od okolja v katerem bi vprašanje postavljeno bilo. In končno univerzalen kriterij: Normalen sem Jaz (vsak sam).

Kot vsaka nova struja mora tudi Nova dekadenco poiskati zaveznike in sovražnike; razburkati javno mnenje. Do nove romantike je v stanju takšnega zaveznitva. Pri novi romantiki namreč čeni slog oblačanja, eleganco, stil, izdelan imago, čeprav bi tu pravi dekadent dodal še belo krizantemo na zavihke suknjiča, molja v podlogo plašča in krvava razbita lennonovska očala v žep. Kar nas moti je le

intelektualna praznost, da ne rečem imbecilnost novih romantikov. Ne vidijo družbene perspektive lastnega žitja, oni so le potrošniki. Dekadent pa je znanilec vsesplošnega pogina, on ve in kriči: Plešimo, medtem ko Rim gori! Tudi do religije ima dekadent ambivalenten odnos. Kadila, obredje, blišč, simboli, smrt, večnost, greh, trpljenje, pokora in molitev ga globoko privlačijo, upijanjajo, vzburijo magnetne tokove njegovega življenja. Obenem pa globoko zaničuje vse, ki sploh še v kaj in komu verjamejo.

Do heavy metalcev čuti odpor, nekateri se sicer zanimivo oblačijo, vendar se oni v nasprotju z novimi romantiki ne delajo pametne, čeprav niso. Njihova kultura je na tako kretenoidno-animalični ravni, da je pravi čudež, da na HM festah publika uspe držati blato. Res je, da bo v zadnji fazi propada naše civilizacije prevladovala bebavo živalsko obnašanje in nasilje, vendar kolikor se dekadent posmehuje kulturi in pridoda k njenemu zlomu, koliko je tudi njen legitiimni predstavnik: Če je Stalin zavozil rusko revolucijo, zato ni nič manj ruski revolucionar.

Za hipije je edino odgovarjajoče čustvo le ciničnem; dekadent ščije kisline na njihove rožice. Kar se ljubezni tiče: Edini Slovenec, ki je spoznal njene slasti je Metod Trobec. Za dekadenta je edina povzročila ljubezen ljubezen do ogledala, saj mu le-ta vrača toliko ljubezni, kolikor mu jo on daje. Makel children, not bombs! Kondomi in plutonij zaenkrat prinašajo tako velik dobiček, da kaj takega ni mogoče pričakovati. Sicer pa na Kitajskem primeru vidimo, da se da delati oboje naenkrat.

Punk je mrtev, zato se s tem vprašanjem ne bomo posebno obirno ukvarjali. Drži sicer, da je še vedno dosti punkerskih šminkerjev, ki nikakor ne morejo zaostati scene in mislijo, da so inventivni ali revolucionarni, če se šest let pozneje napravijo tako kot so to videli na televiziji. Objektivno gledano so punkerji nekakšni naborniki za dekadenco, le da morajo dojeti, da stanje blaženosti ni anarhija, ampak strah, bolečina in smrt. Ker projekt Nove dekadence računa na družbeno podporo, se skrajni del dekadence nagiba k ustanovitvi Pipakopla odredov za zatiranje punkerjev, tega družbenega zla z dokaj brutalnimi metodami. Borce pa bi novičili v zadnjih ostankih šišenskih in savske bande ter med revirskimi knapi.

Po prostozidarih bi se dekadenci kaj lahko zgledovala, vsaj kar se organizacijskih oblik tiče. Slaba plat prostozidarjev je to, da ne sprejemajo žensk. Ženska je satanovo seme in jodekadent zato obuje in občuje, čeprav se ji nenehno posmejuje zaradi njene, gospodinjstvo-reprodukcijske vloge. Dekadenco za Slovenca je imenu navkljub povsem protinacionalističen projekt. Dekadent je predvsem posameznik, nadčlovek, ki zaničuje podganjo raso (ki kupuje na boljšem trgu) in ga je groza pred vsakim stapljanjem s kolektivnim duhom. Dekadenco za Slovenca hoče spremeniti slovenski narod iz naroda hlapcev preko naroda paranoikov (preganjanj jih ideje, da so hlapci, da delajo za druge, da jim posvka nauk deli, z palica jim ga otepa, da so ogroženi, da jih žena/mož vata, da ima sosed boljši avto, itd.) v popolno domenco naroda.

Pomen dekadence za zgodovino bo beležil dva bistvena obdobja. V prvem bo pomen nezasišano narastel, dekadenco bo postala vladajoča smer umetnosti, pisala bo svojo zgodovino, iz katere bo zbrnila vse, kar ji ne bo všeč in preko meje dobrega okusa povečevala samo sebe. V drugem obdobju pa bo dekadenco povsem nepomembna. Dekadenco bo namreč sploh zadnja umetnost, a na srečo bo umrla skupaj z nami, z našo civilizacijo, z zgodovino vred. Tako ne bo nikogar, ki bi lahko ocenil veličino naših prizadevanj in prav je tako. Prava veličina je tista, ki ostane skrita.

Rok Orei
Dušan Peterc

Prispevki za biografijo mojega šolanja

Da je treba iti v korak s časom nas uči že zgodovina. Če ne gre tako, gre drugače. Ta resnica se ponje že od takrat, ko so mladeniči s piščalnimi utapali podgane. Ker so bili nezadovoljni s plačilom, utapljali tudi otroke. Zato so jih začeli preganjati drugačne načine. Najprej podgane. Potem tudi otroke.

Nato so izumili šolanje. Šolanje je sistem, ki mladino vzgaja v duhutistega, kar je v določenem času najbolj potrebno. Poleg tega jo tudi izobražuje. V otroklosti so se lahko šolali le tisti, ki so si to lahko privoščili, pa tudi vsi tisti, ki so si to želeli. To ni v redu. Zdaj se šolajo vsi, tudi tisti, ki si tega ne želijo. To je v redu. Na naslednji stopnji se lahko šolajo le tisti, ki so zato sposobni. Tudi to je v redu. Sposobni si največkrat takrat kadar si pride. Če si pride, si največkrat tudi sposoben. Če si sposoben ni, po da si tudi priden. Da ne bi prišlo do zmešnjave, sta se izoblikovala dva sistema. Za sposobne in nesposobne ocenjevalni, za pridne in nepridne ocenjevalni. Prvi se v zgodovini ni kaj dosti spremenil. Dobiš vprašanje, če odgovoriš pravilno, je to v redu, če ne odgovoriš pravilno, je to slabo. Medtem se kaznovalni sistem doživljal nezadržan razvoj.

Pobuda za proučevanje socialnih gibanj

Žl. t.m. se je sestala iniciativna skupina za ustanovitve sekcije za proučevanje socialnih gibanj pri Slovenskem sociološkem društvu«
1 Zanimanje za socialna gibanja, ki je v slovenskem prostoru že dalj časa prisotno, se v pobudi iniciativne skupine izraža kot želja po poglobljenem strokovnem seznanjanju s socialnimi gibanji. Sekcija, ki naj bi jo potrdil upravni odbor »Slovenskega sociološkega društva«
v temese, bi predstavljala okvir za strokovno pomoč in izmenjavo mnenj, omogočala bi stike s posamezniki in skupinami, ki se ukvarjajo s podobno problematiko v drugih jugoslovanskih republikah in skrbela za javno predstavitev (v govorni in publikacijski obliki) aktualnih tem s področja socialnih gibanj. Sekcija za proučevanje socialnih gibanj namreč že nekaj časa obstaja in uspešno deluje pri »Hrvaškem«
in »Jugoslovanskem sociolo-

Sklicujoč se na uradne vire

Kot ste bili seznanjeni že iz dnevnega časopisja, bil sprožen postopek za razrešitev Jožeta Florjančiča dolžnosti zveznega sekretarja za finance novega člana zveznega izvršnega sveta, ker odhaja v postopku gre za čisto osebene razloge tovariša Florjančiča in za nikakršne konceptualno politične razlike, kakor natolčujejo in špekulirajo v tujem in

Osnovna naloga mladine je, da se učijo

OSNOVNA NALOGA ŠTUDENTOV FSPN JE, KOT PRISOTNI NA PREDAVANJH

že od dedov naprej je znanje na Slovenskem zastavljeno. Prav nasprotno pa je postavljena v plan šola. Takšna disharmonija seveda ne more priteni nič dobrega. In rezultat je na vsakem kraju videti in ga je moč opisati tudi takole: znanje je zastopano z diplomom; znanje je samo zase popolnoma ničvredno, nasprotno pa je diploma sama, pa čeprav ne vsebuje niti trobice upanja. Gleden literarni vzgled takšnega ravnanja so že vsej stare komedije Branimira Nušiča.

Vendarle pa. Nušičeva kupljena diploma (dokazna disertacija) in naše čaščenje diplom ni, kot smo mislili, zadnja stopnja preraščanja družbe »dialektično družbo«
z osnovno parolo: znanje-znanje. To bi bilo vsekakor zmotno mnenje, saj iz tovarišično lahko diploma resničen znak za znanje (kakršno koli že), torej je neodvisno od solneje sistema, posameznik še vedno lahko, preko oblike institucije oziroma s samostojnim delom, izločiti kakšno malenkost znanja. Potem takem trena neopravičeno trdimo, da gre gornja za diplomami zahrbtn udarec znanosti in to točno zato, ker diploma sama ne vsebuje nikakršnega mehanizma, ki bi dokazoval kaj se skriva za listom papirja.

Kadar smo dejali, da je v družbi vladalo zgoraj omenjeno mnenje o diplomah, pa moramo odkrito priznati, da smo tudi mi zapadli tej množični histenji. Nekega dne pa moramo spregledati in zahvala

Najprej so nepridne otroke v šoli pretepali. To ni humano. Sedaj jim dajo v šoli sporočila, ki jih morajo pokazati staršem in potem jih pretepajo doma. To je humano. Glavni namen kaznovanja je v tem, da v šoli ohranja disciplino. Disciplina je nujno potrebna, če hočemo mladino vzgajati v duhu tega, kar zahteva čas, sploh pa če ju moramo ob tem tudi izobraževati. Tako je bilo vse lepo urejeno in tako bi šlo vse lepo v redu, če se ne bi zapletlo. Kaznovalni sistem je odpovedal na vsej črti. Nič več ni bilo boječih pogledov in tresočih rok, ki so sprejemale sporočila. Disciplina se je začela hitro lomiti. Učitelji so izgubili vajeti iz rok. Kazni so vzbujale le pozornost. Anarhija pa ni trajala dolgo. Že spet se je izkazalo, da je zelo koristno imeti dve železi v ognju. Ocenjevanje je prevzelo tudi kaznovano nalogo. Rezultati prekašajo vsa pričakovanja. Disciplino je mogoče izborno vzdrževati tudi z ocenami. Čeprav si sposoben si nesposoben, pa ne zato ker ne bi bil sposoben, ampak zato, ker nisi priden. In če nisi priden nisi sposoben in če nisi sposoben se ne moreš šolati.

Takle sistem ima celo več prednosti. Prejšnji je imel nekaj slabosti. Predvsem je bilo treba razloge za kaznovanje konkretizirati. To je včasih težko. Sedaj je lažje. Nič več ni treba zapisnikov, sporočil, zagovorov. Grožnja je in je ni. Čutiš jo, a je ne moreš dokazati. Zato je razumljivo, da je vse več pridnih. Disciplina se je zaviljivo dvignila. Pa ne samo pri pouku. Tudi drugje.

Šoli je včasih lahko nevarna tudi organizacija. Organizacija je organizacija, ki organizirata mladino in je enakovredna ostalim organizacijam, ki organizirajo ostale. Organizacija se deli na dva dela. Na tistega, ki rešuje velike probleme in tiste, ki rešujejo majhne probleme. S tem opravljajo svoje pravice in dolžnosti. Problemi so in niso. Če jih ni, se jih ne more reševati. Velikih problemov ponavadi ni. Majhnih tudi ne. To je slabo. Če jih ni, organizacija ne more opravljati svojih pravic in dolžnosti. Zato se tu pa tam najde kakšen problem. Ponavadi majhen. Take probleme rešujejo tudi na šoli. Pospravljajo okolico šole, žalujejo na komemoracijah, veselijo se na proslavah. Skratka, ustvarjajo ganljiv živ-žav. Včasih se idila tudi razbije. Vsake toliko časa hočejo učenci rešiti tudi kakšen problem, ki ga ni na spisku. Tako nastanejo prav nerodni zapleti. Posebej zato, ker imajo včasih prav

neumestno močne argumente da problem obstaja. Čeprav ga seveda ni. A v to jih je treba prepričati. To ni težko. Zato ker jih oni ocenjujejo. Zato na šoli ponavadi ni neplaniranih problemov. Planirani problemi imajo tudi planirane rešitve. Te se sprejema z glasovanjem. To je demokracija. Včasih si se lahko izšolal za kar si se hotel. Če si bil sposoben.

Potem si bil še bolj sposoben. To ni dobro. Ker je bilo preveč še bolj sposobnih. Zato so šolanje malo spremenili. Včasih šolanje tudi malo spremenijo. Zdaj moraš biti še bolj ocenjen, če hočeš narediti šolo. Če hočeš biti še bolj ocenjen, potem moraš biti še bolj sposoben. Če hočeš biti še bolj sposoben, moraš biti še bolj priden. Če hočeš postati tisto kar bi rad postal, moraš včasih končati tudi kakšno šolo. Če boš končal kakšno šolo je odvisno od tega kako boš ocenjen. Kako boš ocenjen je odvisno od tega kako boš priden. Ocenjo ti da učitelj. Učitelji so konec koncev tudi ljudje. Ljudje so sešalci, ki se včasih tudi motijo. Zato je bolje biti priden pika.

Matjaž Gruden

- analizo (ne)možnosti socialnih gibanj v Jugoslaviji in analizo obstoječih latentnih oblik gibanja pri nas.
- Da bi omogočala strokovni napredek pri proučevanju načrtanega vsebinskega področja, hkrati pa zagotovila zadostno stopnjo informiranosti zainteresiranega občinstva, bi morala sekcija delovati tako »navznotraj«
kot »navzven«
; člani sekcije naj bi delali v študijskih skupinah ali sodelovali pri raziskovalnih nalogah (možnosti takega dela je treba še proučiti), približno enkrat mesečno pa naj bi bila predavanja »odprtega tipa«
in enkrat letno seminarji. Ob tem bomo člani sekcije zbirali oziroma dopolnjevali bibliografijo s tega področja, skrbeli za publiciranje prispevkov, vzdrževali stike in skrbeli za pretok informacij med posamezniki in skupinami, ki se na drugih mestih ukvarjajo s podobno
- skem društvu«.
- Iniciativna skupina je pripravila zasnovno program in seznam oblik dela bodoče sekcije. Vsebinski program, ki je zaenkrat še odprt za morebitne dodatne predloge, vključuje naslednje teme:
- pregled zgodovine, teorij in metodoloških pristopov k proučevanju socialnih gibanj
- analizo vpliva socialnih gibanj na družbene spremembe in analizo razmerij med procesom institucionalizacije in socialnimi gibanji
- socialna gibanja v tretjem svetu
- nova socialna gibanja na Zahodu (ekologiisti, koop gibanje, ženska gibanja, mirovna gibanja, desna-populistična gibanja in še kaj)
- socialna gibanja na Vzhodu s poudarkom na gibanjih v Poljski
- terorizem v Zahodni Evropi

...Hkrati vas obveščamo, da sta Vida Tomšič, predsednica republiškega družbenega sveta za mednarodne odnose, in Milica Ozbič, predsednica družbenega sveta za gospodarski razvoj in ekonomsko politiko, zaprosili za razrešitev. Tovarišica Tomšič se bo upokojila, tovarišica Ozbič pa je prevzela novo dolžnost.

Kot kandidata za ti dve funkciji predlagam: za

sprememb v študijskem procesu, toda glej vse je ostalo isto, le represija se je povečala.

V ozadiju tega, na prvi pogled ugotovljenega razmerja, pa se bohotti nekaj, kar nas navdaja s precej večjim vznemirjenjem. Ako izhajamo iz razmerja študent — profesor ugotovimo, da je profesorjeva funkcija dajanje znanja študentski populaciji. Toga v primeru FSPN-ja ostane želja študenta po znanju nezadovoljena in znova so na potezi profesorji, ki se morajo truditi za zadovoljevanje želje študentov. In ukrep obveznih vaj in predavanj je zamenjava znanja z znakom (+ ali podpis). Tako je preslepljena želja po znanju z željo po znaku. S tem ukrepom v koreninah onespособljamo znanje, ki želi reprezentirati samo sebe in končno je uresničena stara želja, da bi diploma končno in brez vsakega dvoma reprezentirala samo sebe.

In končno je uresničen namen ustanovitve FSPN-ja, kot institucije, kjer naj se organizirajo osebnosti ločene od vsakega dogajanja v družbi. Kar pomeni, da so bodoči politologi, sociologi in novinarji dokončno onemogočeni pri pridobivanju izkušenj s svojega interesnega območja (Tribuna, RS, forumsko in institucionalno delo), da znanosti s področja politologije, sociologije sploh ne omeinjamo.

Prepričani pa smo, da so na potezi študentje FSPN-ja.

Moj-Mir Ocvirk

neumestno močne argumente da problem obstaja. Čeprav ga seveda ni. A v to jih je treba prepričati. To ni težko. Zato ker jih oni ocenjujejo. Zato na šoli ponavadi ni neplaniranih problemov. Planirani problemi imajo tudi planirane rešitve. Te se sprejema z glasovanjem. To je demokracija. Včasih si se lahko izšolal za kar si se hotel. Če si bil sposoben.

Potem si bil še bolj sposoben. To ni dobro. Ker je bilo preveč še bolj sposobnih. Zato so šolanje malo spremenili. Včasih šolanje tudi malo spremenijo. Zdaj moraš biti še bolj ocenjen, če hočeš narediti šolo. Če hočeš biti še bolj ocenjen, potem moraš biti še bolj sposoben. Če hočeš biti še bolj sposoben, moraš biti še bolj priden. Če hočeš postati tisto kar bi rad postal, moraš včasih končati tudi kakšno šolo. Če boš končal kakšno šolo je odvisno od tega kako boš ocenjen. Kako boš ocenjen je odvisno od tega kako boš priden. Ocenjo ti da učitelj. Učitelji so konec koncev tudi ljudje. Ljudje so sešalci, ki se včasih tudi motijo. Zato je bolje biti priden pika.

Matjaž Gruden

tematiko.

V sekciji bodo lahko sodelovali vsi posamezniki, ki jih zanima področje socialnih gibanj. V skladu s stratumtom »Slovenskega sociološkega društva«
bomo člani iniciativne skupine pripravili pravilnik, o katerem bo tekla razprava na prvem sestanku sekcije, kjer bo tudi dokončno sprejet program dela in bodo določeni predstavniki oziroma koordinatorji sekcije.

Obvestila o sestanku sekcije bomo posredovali preko Filozofske fakultete in Fakultete za sociologijo, politične vede in novinarstvo.

OPOMBE:

1. Na sestanku je bilo prisotnih 21 članov, od tega deset sociologov, štirje študenti, en novinar, dva arhitekta, dva politologa, socialni psiholog, filozof.

predsednika družbenega sveta za mednarodne odnose Marko Vrhunec, za predsednika republiškega družbenega sveta za gospodarski razvoj in ekonomsko politiko pa Jože Florjančič.» (Franc Setine, 20. 12. 1983)

.....Sekretar zveznega odbora za proslavo dneva mladosti Božo Jovanovič bo prevzel novo dolžnost, novega sekretarja pa bodo izvolili na eni prihodnjih sej predsedstva ZSMJ.

PS: NAMEN OBJAVE OBVESTILA PEDAGOŠKIM DELAVCEM IŠČITE ZGOLJ V DEJSTVU, DA ŠTUDENTIE FSPN-JA PRIČUJOČEGA OBVESTILA NISO IMELI PRILOŽNOSTI VIDETI.

FAKULTETA ZA SOCIOLOGIJO, POLITIČNE VEDE IN NOVINARSTVO LJUBLJANA, Kardejeva ploščad 5

Številka: 21-16/83

Datum: 15/XII-1983

PEDAGOŠKIM DELAVCEM FSPN

Tovarišice in tovariši,

Odbor za študijske in študentske zadeve je na svoji zadnji seji sklenil ukreniti nekaj v zvezi z očitno slabo obiskanostjo velikega števila predavanj in vaj rednega študija. Kot prvi korak je Odbor zahteval od vseh vas, da med 19. decembrom in 10. januarjem 1984 vodite poimensko evidenco prisotnih študentov pri seminariskem delu. Prosimo, da sezname prisotnih oddate v tajništvo FSPN. V tem semestru ne bomo izvajali disciplinskih ukrepov zoper pogosto odsotne študente. Pač pa naj bi podatki dobijeni od vas

TEJ ŠTEVILKI PESIMISTIČNI REALIZ

EM